Ἱδρυτὴς
(†) ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ
ἐπίσκοπος πρ. Φλωρίνης.

Συντάκτης ὁμάδα
πνευματικῶν τέκνων του.

Ἰδιοκτήτης
Ἱερὰ Μονὴ Λογγοβάρδας.

Ἐκδότης
ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ν. Πῆχος.

Κωδικὸς 233919.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ

e-mail: xrspitha@otenet.gr, ἱστοσελίς· www.xrspitha.gr

Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα.
Τιμὴ φύλλου 1.00 €.
Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €.
Αὐστραλίας 36 δολ. - Η.Π.Α. 32 $.
Καναδᾶ 31 δολ. - Κύπρου 20 €.
Εὐρώπης κ.λπ. χωρῶν 22 €.

Ἐπιστολὲς στὴν διεύθυνσι:
Περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Σπίθα»
Ἱ. Μονὴ Λογγοβάρδας - 844 00
Πάρος (τηλ. 22840-21202,
φὰξ 22840-22476).

«Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη»; (Ο ΚΥΡΙΟΣ)

Τριῴδιο

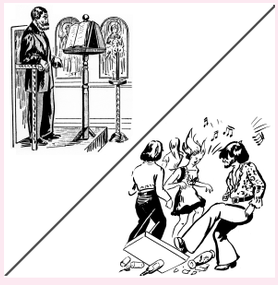

Ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, μπαίνουμε στὴν περίοδο τοῦ Τριῳδίου.

* * *

Ἕνα ἀρχαῖο γνωμικὸ ἔλεγε· *«Βίος ἀνεόρταστος μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος»*, δηλαδή· ζωὴ πεζὴ ποὺ δὲν ποικίλλεται κατὰ διαστήματα ἀπὸ ἑορτὲς μοιάζει μὲ δρόμο μακρὺ ποὺ δὲν ἔχει κάπου ἕνα πανδοχεῖο, ὅπου ὁ ὁδοιπόρος νὰ μπορῇ νὰ σταθμεύσῃ γιὰ νὰ ξεκουραστῇ (*Δημοκρίτου, Ἀπόσπ.* 230· Fragm. VorsoKr. Diels - Kranz II, σσ. 191,11-12· παρὰ Μιχαὴλ Ι. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ Διατί – εἰδικὴ ἐγκυκλοπαιδεία, Ἀθῆναι 1972, 100).

Τὸν παλιὸ καιρό, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ μέσα συγκοινωνίας καὶ οἱ ταξιδιῶτες μετακινοῦνταν ἢ μὲ τὰ πόδια ἢ μὲ ζῷα, στὶς μεγάλες δημόσιες ἀρτηρίες κατὰ διαστήματα ὑπῆρχαν πανδοχεῖα, τὰ *χάνια* ὅπως τὰ ἔλεγαν τότε, καὶ ἐκεῖ στάθμευαν γιὰ νὰ ξαποστάσουν καὶ νὰ ἀνεφοδιαστοῦν. Ἐκεῖ, ἂν τοὺς ἔπιανε ἡ νύχτα, ἔβρισκαν μέρος νὰ διανυκτερεύσουν καὶ τροφὴ γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ τὰ ζῷα τους. Τὸ **πανδοχεῖο** ἦταν μιὰ ἀνάγκη.

Μήπως ὅμως καὶ σήμερα, ποὺ τὰ ταξίδια ἔχουν γίνει πολὺ πιὸ εὔκολα, δὲν ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη αὐτή; Ὑπάρχει· μόνο ποὺ τώρα τὸ παλιὸ χάνι τὸ ἀντικατέστησε ὁ σύγχρονος **σταθμὸς ἀνεφοδιασμοῦ**, μὲ βενζινάδικο γιὰ καύσιμα ἢ ἄλλα ἐφόδια τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ ἑστιατόριο γιὰ πρόγευμα ἢ φαγητό, μὲ ἀναψυκτήριο, ἢ μὲ καταστήματα ποικίλων εἰδῶν.

Τὸ μακρὺ καὶ μονότονο ταξίδι ἦταν ἀνέκαθεν καὶ εἶνε πάντα κουραστικό· γι᾽ αὐτὸ ἡ στάθμευσι θεωρεῖται ἀπαραίτητη. Κάτι ἀνάλογο ὅμως συμβαίνει καὶ μὲ τὴν πνευματική μας πορεία μέσα στὴ ζωή. Ἕνα ταξίδι εἶνε κι αὐτή· κι ὅταν δὲν ἔχῃ σταθμούς, ἡ πορεία καταντᾷ κουραστικὴ καὶ ἄχαρη. Χρειάζονται κ᾽ ἐδῶ οἱ σταθμοί. Καὶ σταθμοὶ ποιοί εἶνε; εἶνε **οἱ ἑορτές**, ἐθνικὲς καὶ θρησκευτικές, ποὺ ἔρχονται καὶ διακόπτουν τὴ μονοτονία τῆς καθημερινότητος μέσα στὸν ἐτήσιο κύκλο.

Στὴν θρησκευτική μας ζωὴ οἱ Ἕλληνες, ἀφ᾽ ὅτου δεχθήκαμε καὶ ἀσπασθήκαμε τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἑορτὲς τῆς παλαιᾶς θρησκείας τῶν δώδεκα θεῶν παραμέρισαν καὶ ἔδωσαν τὴ θέσι τους στὶς

Ἅγιος Παΐσιος Ἁγιορείτης:

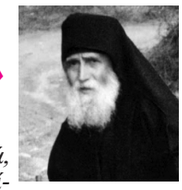

Συνέδρια ποὺ «ζαλίζουν καὶ σκανδαλίζουν τοὺς πιστούς»

Δυστυχῶς ὁ δυτικὸς ὀρθολογισμὸς ἔχει ἐπιδράσει καὶ σὲ ἀνατολικοὺς ὀρθόδοξους ἄρχοντες καὶ ἔτσι βρίσκονται σωματικὰ μόνον στὴν Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ ὅλο τὸ εἶναι τους βρίσκεται στὴν Δύση ποὺ τὴν βλέπουν νὰ βασιλεύῃ κοσμικά. Ἐὰν ἔβλεπαν τὴν Δύση πνευματικά, μὲ τὸ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τότε θὰ ἔβλεπαν τὸ πνευματικὸ ἡλιοβασίλεμα τῆς Δύσης, ποὺ χάνει σιγὰ - σιγὰ τὸ φῶς τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, τοῦ Χριστοῦ, καὶ προχωρεῖ γιὰ τὸ βαθὺ σκοτάδι. Μαζεύονται καὶ συνεδριάζουν(*) καὶ κάνουν συζητήσεις ἀτέλειωτες γιὰ πράγματα ποὺ δὲν χωράει συζήτηση, ποὺ οὔτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες συζήτησαν ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες εἶναι τοῦ πονηροῦ, γιὰ νὰ ζαλίζουν καὶ νὰ σκανδαλίζουν τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς σπρώχνουν ἄλλους στὴν αἵρεση καὶ ἄλλους σὲ σχίσματα, καὶ νὰ κερδίζῃ ἔδαφος ὁ διάβολος. Πά, πά… βασανίζουν καὶ μπερδεύουν τὸν κόσμο αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ ποῦ ξεκινοῦν; Δὲν κάνει κανεὶς δουλειὰ πνευματική, ἔχει λογισμὸ ὅτι εἶναι πνευματικὸς ἄνθρωπος καὶ λέει μετὰ ἀνοησίες. Ἕνα παιδὶ μὲ τὴν φυσικὴ καθαρότητα τοῦ νοῦ καὶ μὲ τὴν λίγη γνώση ποὺ ἔχει, θὰ σοῦ πῇ σωστὰ πράγματα. Ἀντίθετα ἕνας μὲ μεγάλη μόρφωση, μὲ τὸ μυαλό του καπνισμένο ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ ἐπήρεια ποὺ ἔχει λάβει, σοῦ λέει τὰ πιὸ βλάσφημα πράγματα.

(*) Μὲ τὴν διατύπωση αὐτὴ ὁ Γέροντας δὲν ἐννοεῖ ὅλα τὰ συνέδρια, ἀλλὰ ἀναφέρεται σὲ συνέδρια, τὰ ὁποῖα συγκαλοῦνται γιὰ θέματα ποὺ ἔχουν ἤδη παγιωθῆ στὴ Ἐκκλησία ἢ καθωρίστηκαν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες ἢ δὲν χρειάζεται νὰ συζητηθοῦν.

Ἁπλᾶ ἐρωτήματα

Ἂν ἀκόμη ἀμφιβάλλετε, ἔστω καὶ λίγο, ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔγινε τὸν περασμένο Ἰούνιο στὴν Κρήτη δὲν ἦταν ὀρθόδοξη Σύνοδος ἀλλὰ ἦταν ἕνα πονηρὸ πρᾶγμα, ἀναλογισθῆτε τὰ ἑξῆς ἁπλᾶ ἐρωτήματα.

√ Ἀκούσατε ποτὲ σὲ οἰκουμενικὴ σύνοδο τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ παρίστανται γυναῖκες;

Στὸ Κολυμπάρι παρέστησαν.

√ Ἀκούσατε ποτὲ σὲ κάποια οἰκουμενικὴ σύνοδο τῶν ὀρθοδόξων νὰ παρίστανται παπικοὶ καὶ προτεστάντες;

Στὸ Κολυμπάρι παρέστησαν.

√ Ἀκούσατε ποτὲ σὲ κάποια οἰκουμενικὴ σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας νὰ παρίστανται κοσμικοὶ δημοσιογράφοι καὶ διεθνῆ κανάλια;

Στὸ Κολυμπάρι παρέστησαν.

√ Ἀκούσατε ποτὲ σὲ οἰκουμενικὴ σύνοδο τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ δίνουν ἀναφορὰ γιὰ τὶς ἐργασίες τους στὸν πάπα καὶ αὐτὸς νὰ συγχαίρῃ τοὺς ὀρθοδόξους γιὰ ὅσα ἀποφάσισαν;

Στὸ Κολυμπάρι ἔγινε κι αὐτό.

√ Ἀκούσατε ποτὲ γιὰ κάποια οἰκουμενικὴ σύνοδο νὰ συγχαίρουν οἱ αἱρετικοὶ τοὺς ὀρθοδόξους γιὰ τὶς ἀποφάσεις τους;

Γιὰ τὸ Κολυμπάρι ἔγινε κι αὐτό.

√ Ἀκούσατε ποτὲ κάποια οἰκουμενικὴ σύνοδο ποὺ νὰ μὴ ἀναγνώρισε τὶς προηγούμενες συνόδους τῆς Ἐκκλησίας;

Στὸ Κολυμπάρι ἔγινε κι αὐτό.

Σᾶς μένει λοιπὸν ἀμφιβολία; Ἂν δὲν σᾶς μένῃ, πέστε το στὸν ἐφημέριο τῆς ἐνορίας σας, δηλῶστε το στὸν ἐπίσκοπο τῆς μητροπόλεώς σας, ἀναφέρετέ το στὴν Ἱ. Σύνοδο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας σας.

Δὲν χρειάζονται ἄλλα θεολογικὰ ἐπιχειρήματα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἁπλῆ.

Ἀπὸ τὸ παρασκήνιο τῆς «Συνόδου»

Νέες σημαντικὲς ἀποκαλύψεις σχετικὰ μὲ τὴν «Σύνοδο» στὸ Κολυμπάρι ἔφερε εἰς φῶς ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος» στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ λήξαντος ἔτους 2016. Ἀπὸ πρωτοσέλιδο ἄρθρο τοῦ κ. Δημ. Κυρ. Ἀναγνώστου καὶ τίτλο *«Διακρατικὰς παρεμβάσεις καταγγέλλει ὁ κ. Φειδᾶς»* παραθέτουμε ἕνα ἀπόσπασμα·

«Ὁ Καθηγητὴς μὲ ἀφοπλιστικὴ ἄνεση καὶ μᾶλλον ὠμὴ εἰλικρίνεια ἀπεκάλυψε ὅτι ***ἦταν προαποφασισμένο*** *(ἀπὸ ποιόν;)* ***νὰ δοθοῦν στοὺς Σέρβους καὶ στοὺς Ἕλληνες ὅ,τι ζητήσουν, γιὰ νὰ μὴ φύγουν!*** *Ἔτσι, ὅλα ἔγιναν δεκτά! Σ᾽ αὐτὸ μάλιστα τὸ σημεῖο ἔγινε καὶ μία* ***ἀπαξιωτικὴ ἀναφορὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου, ὅσον ἀφορᾶ στὴν διαφωνία του μὲ τὸν Περγάμου Ἰωάννη Ζηζιούλα****, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας, ὡς ἐλέχθη, ἐνοχλημένος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τοὺς εἶπε ὅτι δὲν ἀφορᾷ τὴ Σύνοδο κι ἂς πᾶνε νὰ τὰ βροῦν οἱ δυό τους!».*

χριστιανικὲς ἑορτές, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὡς βάσι τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ χριστιανικὲς ἑορτὲς τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων, ποὺ ὡραΐζουν τώρα τὶς τέσσερις ἐποχὲς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, δὲν ἔρχονται ἁπλῶς νὰ διακόψουν τὴ μονοτονία τῆς καθημερινῆς ζωῆς· ἔρχονται καὶ ἁγιάζουν τὸ χρόνο, δίνουν νόημα στὴν πεζὴ καθημερινότητα, διδάσκουν, φωτίζουν, ἐνθουσιάζουν, ἀναπτερώνουν, τονώνουν.

Τὴν περίοδο αὐτή, καθὼς ἑτοιμαζόμαστε γιὰ τὴ μεγάλη ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, γιὰ νὰ ἑορτάσουμε δηλαδὴ τὴν σταυρικὴ θυσία καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό, μᾶς εἰσάγει στὸ **Τριῴδιο**. Εἶνε μιὰ περίοδος ἑβδομήντα ἡμερῶν, δέκα ἑβδομάδων. Οἱ τρεῖς πρῶτες ἑβδομάδες εἶνε εἰσαγωγικές, ἀκολουθοῦν οἱ ἕξι ἑβδομάδες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ τὸ Τριῴδιο κλείνει μὲ τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου.

* * *

«Ἦρθε τὸ Τριῴδιο» ἢ «ἀνοίγει τὸ Τριῴδιο», λέει ὁ κόσμος· καὶ δοκιμάζουν χαρὰ μεγάλη. **Πρόκειται ὅμως ἄραγε γιὰ χαρὰ χριστιανική;**

Φοβᾶμαι πολύ, ὅτι ἡ χαρὰ αὐτὴ δὲν εἶνε χαρὰ χριστιανική, ἀλλὰ **εἶνε χαρὰ τοῦ κόσμου**. Γιατί τὸ λέω αὐτό; Διότι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο οἱ πολλοὶ ζοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς τοῦ Τριῳδίου, δὲν εἶνε αὐτὸς ποὺ ταιριάζει σὲ Χριστιανούς. Δὲν βλέπετε πῶς διασκεδάζουν; Χοροὶ ἄσεμνοι, μεταμφιέσεις, τραγούδια αἰσθησιακά, θεάματα πορνικά, φαγοπότια ἀμαρτωλά, μεθύσια καὶ κραιπάλες, κάθε εἴδους σπατάλες καὶ ἀσωτίες, νά μὲ τί παραγεμίζουν, οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Τριῳδίου.

Ἡ περίοδος τῶν ἡμερῶν αὐτῶν θά ’πρεπε νά ’νε σὰν ἕνα κρυστάλλινο ποτήρι, ποὺ ἀπὸ μέσα κι ἀπ’ ἔξω ν’ ἀστράφτῃ ἀπὸ καθαριότητα, γεμᾶτο ἀπὸ τὰ πολύτιμα δάκρυα τῆς μετανοίας καὶ τῆς συντριβῆς· καὶ ὅμως, ἀντὶ γιὰ τέτοιο ποτήρι, ἐμεῖς προσφέρουμε στὸ Χριστὸ ἕνα ποτήρι —συχώρεσέ μας, Κύριε, γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας!— ποὺ ἀπ’ ἔξω μπορεῖ ἴσως νὰ φαίνεται χρυσὸ καὶ νὰ λάμπῃ, ἀλλὰ εἶνε **ποτήρι *«γέμον βδελυγμάτων»*** (Ἀπ. 17,4), γεμᾶτο ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες μιᾶς εἰδωλολατρικῆς ζωῆς, τὴν ὁποία δυστυχῶς ζοῦμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς λεγομένους Χριστιανούς.

Ἴσως καμμία ἄλλη περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους νὰ μὴν παρουσιάζῃ τέτοιο καὶ τόσο φορτωμένο **ἀπολογισμὸ ἁμαρτημάτων** ὅπως αὐτὴ ἐδῶ ἡ εἰσαγωγικὴ περίοδος, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου καὶ τελειώνει τὴν Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου. Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδες οἱ Χριστιανοὶ ζοῦν σὰν κάποιος —ποιός ἄλλος παρὰ ὁ σατανᾶς;— νὰ τοὺς ἔχῃ ἀνοίξει διάπλατα τὶς πύλες τῆς ἀνομίας καὶ τῆς φαυλότητος!

* * *

Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι τὶς ἡμέρες αὐτὲς περιμένουν ν’ ἀνοίξουν οἱ πύλες τῆς ἀνομίας καὶ τῆς φαυλότητος γιὰ νὰ ὀργιάσουν μὲ τὸν πιὸ ἀντιχριστιανικὸ τρόπο, ὑπάρχει —δόξα τῷ Θεῷ— καὶ μία μερίδα, ***«τὸ μικρὸν ποίμνιον»*** (Λουκ. 12,32) τοῦ Κυρίου, ποὺ μὲ τελείως διαφορετικές, ἐντελῶς ἀντίθετες, ψυχικὲς διαθέσεις εἰσέρχεται στὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ Τριῳδίου.

Χαίρονται καὶ οἱ Χριστιανοὶ αὐτοί· ἀλλ’ ὄχι γιατὶ θ’ ἀνοίξουν οἱ αἴθουσες τῶν χορῶν,

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

τοῦ κ. Γ. Ν. Παπαθανασόπουλου

Προβληματισμὸς καὶ ἀμηχανία ἐπικρατεῖ στοὺς περισσότερους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὸν ἀπόηχο τῆς ἔκτακτης συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας της, στὶς 23 καὶ 24 Νοεμβρίου 2016, μὲ θέμα τὴ συζήτηση ἐπὶ τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη. Ἐνδεικτικὸ τοῦ κλίματος στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας εἶναι ἡ κατάληξη καὶ μία τῶν προτάσεων τῆς εἰσηγήσεως – ἐνημέρωσης τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν κ. Θεολόγου.

Στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἀναφέρθηκε στὸν Σίλβεστρο Συρόπουλο καὶ στὸ 12τομο ἔργο του γιὰ τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας καὶ ἀπὸ τὸ ὅλο ἔργο του ἐπέλεξε νὰ μνημονεύσει τὰ ἑξῆς:

«Ἐλπίζω εἰς τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ τῷ τιμίῳ Αὐτοῦ αἵματι συστησαμένου τὴν ἰδίαν Ἐκκλησίαν ἄσπιλον καὶ ἀκηλίδωτον καὶ διατηροῦντος αὐτὴν μέχρι τοῦ νῦν καθαρὰν καὶ ἀνωτέραν πάσης τῆς κατὰ καιροὺς ἀναρριπισθείσης λύμης, πέπεισμαι ὡς οὐ περιόψεται ὁ πανοικτίρμων καὶ εὔσπλαγχνος τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν στηρίζει καὶ βεβαιώσει κρεῖττον ἢ πρότερον…» (Σιλβέστρου Συροπούλου Ἀπομνημονεύματα ΙΒ΄, 1516).

Σημειώνεται ἡ ἐπισήμανση τοῦ Σεβ., ὅτι ὁ Κύριος συνέστησε τὴν Ἐκκλησία Του καθαρή, ἀκηλίδωτη καὶ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διεγειρόμενη κατὰ καιροὺς βλάβη Της καὶ ὅτι, ὡς πανοικτίρμων, λόγῳ τῆς κατάστασης δὲν θὰ ἀποστρέψει ἀπὸ Αὐτὴν τὸ βλέμμα Του, ἀλλὰ θὰ τὴν στηρίξει καὶ θὰ τὴν ἀναδείξει καλύτερη ἀπὸ ὅ,τι ἦταν προηγουμένως… Σημειώνεται ἐπίσης τὸ συμβολικὸ τῆς ὑπόμνησης τοῦ Σιλβέστρου Συροπούλου. Ἦταν μεγάλη προσωπικότητα, διάκονος τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὰ ὑψηλὰ ἀξιώματα στὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Μεγάλου Ἐκκλησιάρχου καὶ Διαιοφύλακος. Συμμετέσχε στὴ ψευδοσύνοδο τῆς Φεράρας – Φλωρεντίας καὶ **ὑποχρεώθηκε** ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα νὰ ὑπογράψει τὴν ἀπόφασή της. Ἔγραψε σχετικά: ***«Ἐξ ἀνάγκης ἔπομαι τοῖς πολλοῖς, ἵνα ἐκπληρώσω τὸν ὁρισμὸν καὶ τὸ θέλημα τοῦ βασιλέως… οἶδε γὰρ ὁ Θεὸς τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς μου, ὅτι οὐ στέργω τοῦτο, οὐδ’ ἑκουσίως ὑπογράφω…»***. Ὁ Συρόπουλος συνετάχθη μὲ τὸν Ἅγιο Μάρκο τὸν Εὐγενικὸ καὶ παραιτήθηκε τῶν ἀξιωμάτων του, ὅταν Πατριάρχης ἀνέλαβε ὁ λατινόφρων Μητροπολίτης Κυζίκου Μητροφάνης Β΄. Συνειρμικὰ ἡ ἀναφορὰ τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν στὸν Συρόπουλο ὁδηγεῖ τὴ σκέψη στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης, καὶ πιὸ συγκεκριμένα στὸν τρόπο ποὺ ὑπέγραψαν ἐκεῖ πολλοὶ Μητροπολίτες καὶ ἀποδέχθηκαν τὶς ἀποφάσεις της οἱ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἔκτακτη σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας Της.

Ἡ ἀξιοσημείωτη πρότασι τοῦ Σεβ. εἰσηγητοῦ εἶναι πὼς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μὲ μέριμνα τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, «νὰ ἀναθέσει σὲ ἁρμοδίαν ἢ καὶ σὲ εἰδικὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν τὴν σὲ βάθος μελέτην καὶ θεολογικὴν ἀποτίμησιν τῶν ἐκκλησιολογικῶς καὶ θεολογικῶς τεκμηριωμένων κειμένων, ποὺ ἔχουν ἤδη γραφεῖ καὶ ἐμπεριέχουν εἴτε θετικὲς ἢ καὶ ἐπιφυλακτικὲς θέσεις γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου. Ὀφείλομεν, ὡς ὑπεύθυνοι καὶ φιλόστοργοι Ποιμένες, μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ ποιμαντικῆς εὐαισθησίας νὰ ἀκούωμεν ὅλες τὶς σοβαρὲς καὶ ἐποικοδομητικὲς θέσεις. Τὸ καταστάλαγμα αὐτῆς τῆς μελέτης, ποὺ θεωρῶ ὅτι ἐκφράζει δυνατὰ ἕνα Συνοδικὸν ἦθος καὶ ποιότητα, μπορεῖ νὰ βοηθήσει, καταλλήλως ἀξιοποιούμενον, οὐσιαστικῶς καὶ τὴν Ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν μας καὶ τὴν Πανορθοδοξίαν συνολικῶς».

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Μητρ. Σερρῶν ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχουν τεκμηριωμένα ἐκκλησιολογικῶς καὶ θεολογικῶς κείμενα ποὺ ἐμπεριέχουν ἐπιφυλακτικὲς θέσεις γιὰ τὴ Σύνοδο στὴν Κρήτη ἐκφράζει πράγματι ἐκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν ἀπολυταρχικὴ – παπικὴ ἀντίληψη τοῦ Φαναρίου περὶ τῆς Ἀληθείας καὶ ἔναντι κάθε φωνῆς ποὺ δὲν ἀποδέχεται, καὶ δὲν ἐγκωμιάζει οὔτε ἐξυμνεῖ κάθε του ἐνέργεια.

Τί προηγήθηκε τῆς Ἱεραρχίας

Τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Νοεμβρίου, ποὺ ὑπενθυμίζεται ὅτι εἶχε ὡς θέμα τὴ Σύνοδο στὴν Κρήτη, ὑπῆρξαν ἔντονες παρασκηνιακὲς ἐνέργειες τοῦ Φαναρίου. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ παρουσιαστοῦν πρὸς τὰ ἔξω οἱ διαφωνίες καὶ οἱ ἐπιφυλάξεις Μητροπολιτῶν καὶ βεβαίως νὰ ὑπάρξει ἀνακοινωθὲν ἢ δελτίο Τύπου, τὸ ὁποῖο νὰ ἐπισήμανε αὐτὲς τὶς διαφωνίες καὶ ἐπιφυλάξεις.

Ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας, στὶς 18 Νοεμβρίου 2016, ἀπέστειλε ἐπιστολὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο. Στὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ ἀναφέρεται στὴν «εὐθύνη του ὡς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς ἐν Κρήτῃ συνελθούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ **ὡς φύλακος τοῦ Δόγματος καὶ τῆς κανονικῆς ἐν τῇ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησίᾳ τάξεως**», καὶ ἐκφράζει τὸν «σοβαρὸν προβληματισμὸν» τοῦ ἰδίου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ αὐτοανακήρυξη τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς φύλακος τοῦ Δόγματος καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πρωτόγνωρη στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατὰ τήν, τὸ 1848, ἀπάντησή τους πρὸς τὸν Πάπα Πῖο Θ΄οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς (Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμος ΣΤ΄, Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος Β΄, Ἀντιοχείας Μεθόδιος καὶ Ἱεροσολύμων Κύριλλος Β΄) τόνισαν ὅτι ***«ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας εἶναι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὁ ὁποῖος θέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὅμοιον μὲ αὐτὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ»*** (Βλ. Ἡμερολόγιον 2016 Οἰκουμ. Πατρ. σελ. 43). Κατὰ τὸν Μητροπολίτη Περγάμου στοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες τῆς Ἐκκλησίας «οὐδεὶς Ἐπίσκοπος εἶχε οἱασδήποτε ἐκκλησιολογικῶς βεβαιουμένας δικαιοδοσίας κατὰ τρόπον πληρέστερον οἱουδήποτε ἄλλου Ἐπισκόπου».

Ἡ καινοφανὴς γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀντίληψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ταιριάζει περισσότερο σ’ αὐτὴν τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης. Σύμφωνα μὲ τὴν Κατήχηση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐκεῖνος ἔχει τὸ «ἀλάθητο» καὶ «τὸ καθῆκον τῆς αὐθεντικῆς ἑρμηνείας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ» (Βλ. σχ. Κατήχηση Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐκδ. Κάκτος, Ἀθήνα 1996, σ. 46).

Ὡς αἰτία τοῦ προβληματισμοῦ του ὁ Οἰκ. Πατριάρχης ἀναφέρει πληροφορίες ποὺ «περιέρχονται καθ’ ἡμέραν ἐκ διαφόρων πηγῶν» στὸν ἴδιο ὅτι «ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θεόδωρος Ζήσης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ὁμόφρονες κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, διὰ τοῦ διαδικτύου καὶ τῶν διαφόρων μέσων γενικῆς ἐνημερώσεως, περιερχόμενοι δὲ καὶ διαφόρους ἀδελφὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, προσκαλοῦσι τοὺς ἀδελφοὺς Προκαθημένους καὶ τοὺς ποιμένας, ἀλλ’ ἰδιαιτέρως τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Λαόν, εἰς ἀνταρσίαν καὶ ἀμφισβήτησιν τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Κρήτῃ ἐν εὐλογίαις καὶ ἐν ἐπιτυχίαις συνελθούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας…».

Στὴ συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς του ὁ Πατριάρχης κατηγορεῖ εὐθέως τοὺς Μητροπολίτες τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιο

(συνέχεια στὴν σελ. 6)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙ, ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Β΄

«Ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι» (Β΄ Κορ. 7,5)

Ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς στόχους τῆς παγκοσμιοποιήσεως εἶνε ἡ διάλυσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καὶ δὲν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ θρησκευτικὸς ἀποχρωματισμὸς τῆς Ἑλλάδος ἔχει ξεκινήσει ἀπὸ παλαιότερα, σιγὰ - σιγὰ καὶ ὕπουλα. Αὐτὸ εἶχε γίνει ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ 1960 μὲ τὴν προσπάθεια περιορισμοῦ τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, ἐπὶ κυβερνήσεως τοῦ μασόνου πολιτικοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ. Σήμερα, ὄχι ὕπουλα ἀλλὰ φανερὰ πλέον, γίνεται πιλοτικὴ προσπάθεια νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ παγκοσμιοποίησι στὴν Ἑλλάδα. Οἱ ἰθύνοντες γνωρίζουν καλὰ ὅτι δὲν εἶνε εὔκολο νὰ τὰ βάλουν μὲ τὴν Ὀρθοδοξία. Ἡ Ἑλλάδα μέχρι τινὸς ἦταν τὸ μόνο ὀρθόδοξο ἐλεύθερο κράτος μὲ ἀμιγῆ Ὀρθόδοξο πληθυσμὸ σὲ ποσοστὸ 98%, σύμφωνα μὲ τὶς ἀπογραφὲς τῆς Ἐθνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας. Σήμερα δὲν μποροῦμε νὰ γνωρίζουμε τὸ ποσοστὸ τῶν Ὀρθοδόξων στὴν Ἑλλάδα, διότι τεχνηέντως καταργήθηκε τὸ τετραγωνάκι τῆς ἐνδείξεως τοῦ θρησκεύματος ἀπὸ τὶς στατιστικὲς καταγραφὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1960, σκοπίμως βέβαια, γιὰ νὰ μὴν ἔχουμε σαφῆ εἰκόνα τοῦ Ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ τῆς πατρίδος μας. Ξέρουν νὰ δουλεύουν μακροπρόθεσμα!

Τότε οἱ δυνάμεις τῆς παγκοσμιοποιήσεως ἦταν ἀπασχολημένες στὴν Ὀρθόδοξη Ῥωσία. Σήμερα, ποὺ στὴν Ῥωσία θριάμβευσε καὶ θριαμβεύει ἡ Ὀρθοδοξία, ἐστράφησαν στὴν Ἑλλάδα μας, ἡ ὁποία φτωχὴ ἀπὸ ἡγέτες σύρθηκε στὴ σκλαβιὰ τῆς παγκοσμιοποιήσεως ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιά της. Ποιός ὅμως θὰ τὸ καταγγείλῃ αὐτό; Καὶ πόσο ἄραγε θὰ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ σκλαβιά; Ἄγνωστο. Αὐτὸ ποὺ γνωρίζουμε εἶνε, ὅτι οἱ ἰθύνοντες τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ὄντες ὄργανα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, ἐλπίζουν ὅτι θὰ κατορθώσουν νὰ διαλύσουν τὴν Ὀρθοδοξία στὴν Ἑλλάδα. Δὲν διδάσκονται ἀπὸ τὴν ἱστορία. *«Πολὺ πλανῶνται, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ»* (Ματθ. 22,29. Μᾶρκ. 12,24). Καὶ γιὰ νὰ διαλύσουν τὴν Ὀρθοδοξία χρησιμοποιοῦν διαφόρους τρόπους.

«Ἔσωθεν» μὲ τὶς διαιρέσεις

Ὁ πόλεμος εἶνε *«ἔσωθεν»*, ὁ ἐχθρὸς βρίσκεται ἐντὸς τῶν τειχῶν. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραφε στὴν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Κορινθίους· *«ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι»* (Β΄ Κορ. 7,15). Ὁ διάβολος διαιρεῖ τοὺς Χριστιανοὺς γιὰ νὰ βασιλεύῃ. Ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπιζε τέτοιες καταστάσεις. Τὰ σχίσματα καὶ οἱ αἱρέσεις στὸ διάβα τῶν αἰώνων πολὺ ταλαιπώρησαν τὴν Ἐκκλησία, ποὺ εἶνε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι δὲν ἦταν τέκνα τοῦ Χριστοῦ, ἀπέκοπταν τὸν ἑαυτό τους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία προσχωρώντας εἴτε σὲ σχίσματα εἴτε σὲ αἱρέσεις. *«Πᾶσα φυτεία ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται»* (Ματθ. 15,13).

Ἂς ῥίξουμε μία ματιὰ στὶς διαιρέσεις τοῦ περασμένου μόνο αἰῶνος, τοῦ 20οῦ. Στὶς σλαυικὲς Ἐκκλησίες καὶ δὴ στὴ Ῥωσία ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διώκετο ἀπὸ τοὺς ἀθέους μπολσεβίκους κομμουνιστάς.

Στὸν χῶρο τῆς Ἑλλάδος ἡ πρώτη διαίρεσι τῆς Ὀρθοδοξίας ἔγινε ἀπὸ τὸν μασόνο πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιο Μεταξάκη μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου· ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σχίσθηκε σὲ νεομηνολογῖτες καὶ παλαιομηνολογῖτες στὶς 16 Φεβρουαρίου 1924. Ἡ Ἱ. Σύνοδος δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν της τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς, ποὺ δὲν θὰ δέχονταν μία τέτοια μεταρρύθμισι. Δὲν ἐπρυτάνευσε οὔτε ἡ ἐν Κυρίῳ ἀγάπη οὔτε ἡ σύνεσις.

Δεύτερη προσπάθεια διαιρέσεως ἦταν αὐτὴ ποὺ ἔγινε πάλι ἀπὸ τὴ μασονία τὸ 1974. Δύο χρόνια πρίν, τὸ 1972, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου τοῦ Α΄, κατεδίκασε τὴ μασονία καὶ κήρυξε ἀσυμβίβαστη τὴν ἰδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τοῦ μασόνου. Τὴ ρεβάνς τὴν πῆρε ἡ μασονία τὸ 1974, ὅταν διαίρεσε τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ δύο, στὴν πρεσβυτέρα Ἱεραρχία καὶ στὴν νεωτέρα. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἦταν τότε ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Σεραφείμ, φίλος τοῦ δικτάτορος Δημητρίου Ἰωαννίδη, ἡγέτου τῆς β΄ φάσεως τῆς δικτατορίας. Μὲ τὴ δύναμι τῶν 3 καὶ 7 Συντακτικῶν Πράξεων τῆς δικτατορίας, καὶ ἐπὶ καταφρονήσει τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, κήρυξε ἐκπτώτους δώδεκα (12) ἀνεπίληπτους ἱεράρχες. Ἡ τραγωδία τῆς Κύπρου (Ἀττίλας 1 καὶ Ἀττίλας 2) σταμάτησε τὴν καταστροφικὴ μανία τῶν μελῶν τῆς πρεσβυτέρας Ἱεραρχίας. Στὸ ἑξῆς ἡ διοίκησι τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπέτρεψε στὸν Καίσαρα νὰ θεραπεύσῃ τὸ σχίσμα, ὅπως θὰ ἐπέβαλλε ἡ ἀρχὴ **«**ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται**»**. Οἱ πλεῖστοι ἐκείνων τῶν ἐκλεκτῶν Ἱεραρχῶν ἀπῆλθον ἕνας - ἕνας στὴν αἰωνιότητα φέροντες ὡς στέφανον τὸν μακαρισμὸ τοῦ Κυρίου *«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης»* (Ματθ. 5,10).

Τελευταία προσπάθεια διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ Σύνοδος τῶν προκαθημένων στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης. Συνῆλθε, εἶπαν, γιὰ νὰ ἀναδείξῃ τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν δύναμί της ἀνὰ τὸν κόσμο. Τί ἦταν αὐτό; μεγαλομανία ἢ ἐκτέλεσι ἐντολῆς κοσμικῆς ἐξουσίας; Ἀνάγκη ἐκκλησιαστικὴ ἢ ἐπιταγὴ γεωπολιτική; Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος φαίνεται ὅτι γεωπολιτικὴ σκοπιμότης ἐπέβαλε τὴν πραγματοποίησι τῆς **«**Συνόδου**»** αὐτῆς. Ἔτσι ἡ Ὀρθοδοξία ὄχι μόνο δὲν ἑνώθηκε ἀλλὰ ὑπάρχει κίνδυνος καὶ νὰ διαιρεθῇ ἀκόμη περισσότερο. Οἱ διοργανωταὶ καυχῶνται ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου, ποὺ στοίχισε ἄνω τῶν 2.500.000 εὐρώ, ἀποτελεῖ σταθμὸ στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Σταθμὸ μπορεῖ νὰ ἀποτελῇ. Ἀλλὰ τί σταθμό, ἑνώσεως ἢ διαιρέσεως; Ἂν ζοῦσε σήμερα ὁ Πλούταρχος (ἔζησε τὸν 1ο - 2ο αἰῶνα μ.Χ.), θὰ ἐπανελάμβανε γιὰ τὴ σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου τὴν ἀρχαία παροιμία *«ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν»*.

Εἰδικὸς στὸ Κανονικὸ Δίκαιο

Ὁ παναγιώτατος κατὰ τὰ χρόνια τῶν σπουδῶν του ἀσχολήθηκε μὲ τὴ μελέτη τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Θὰ περίμενε λοιπὸν κανεὶς ἐκ μέρους του μεγαλύτερο σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἱεροὺς Κανόνες, ποὺ εἶνε καρπὸς τῆς πνοῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Μὲ τὴν ἀνάρρησί του ὅμως στὸν Οἰκουμενικὸ θρόνο εἴδαμε νὰ συνεχίζεται ἡ γραμμὴ τῶν προκατόχων του. Φροντίζει ἐπιμελῶς νὰ τηροῦνται μὲ ἀκρίβεια οἱ ἱεροὶ Κανόνες ποὺ ἀναφέρονται στὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἴσταται δὲ κέρβερος ἔναντι ἐκείνων ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ σφετερισθοῦν τὰ ἀπ' αἰώνων κεκτημένα δικαιώματά του καὶ σωστὰ πράττει. Κωφεύει ὅμως στὰ κελεύσματα τῶν ἱερῶν Κανόνων ποὺ ἀναφέρονται στὶς σχέσεις ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἐπιτιμοῦν τοὺς συμπροσευχομένους μὲ ἐκείνους.

Καινοτομία τῆς πατριαρχείας του εἶνε, ὅτι ἐπενόησε καὶ νέους τύπους Συνόδων ποὺ δὲν ἔχουν καμμία σχέσι μὲ τὶς Συνόδους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀπ' αἰῶνος πρακτική των. Τέτοιου εἴδους ἦταν οἱ Α΄, Β΄, Γ΄ καὶ Δ΄ Μείζονες καὶ Ὑπερτελεῖς Σύνοδοι, ποὺ στάθηκαν κάτι πρωτοφανὲς στὸν χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐκκλησιαστικοὶ φορεῖς δὲν προέβαλαν δυστυχῶς σθεναρὰ ἀντίστασι στὸν συνοδικὸ αὐτὸ κατήφορο. Ἔτσι σχεδὸν ἀνενόχλητος σχεδίασε καὶ τὴν **«**Σύνοδο**»** τοῦ Κολυμπαρίου, ἡ

συνέχεια στὴ σελ. 5

ὄχι γιατὶ θὰ παρελάσουν τὰ ἅρματα καὶ οἱ ἀποκριάτικοι μασκαρᾶδες, ὄχι γιατὶ ἔφτασε ὁ καιρὸς τῶν αἰσθησιακῶν ἀπολαύσεων· ὄχι! Χαίρονται, **γιατὶ ἀνοίγουν οἱ πύλες** τῆς ψυχικῆς περισυλλογῆς, τῆς συντριβῆς, τῆς προσευχῆς, **τῆς μετανοίας**. Μαζὶ μὲ τὸν Τελώνη καὶ μαζὶ μὲ τὸν ὑμνῳδὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑψώνουν ψυχὲς καὶ καρδιὲς πρὸς τὰ ἄνω καὶ λένε πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Θεὸ τὴν προσευχὴ τοῦ Τελώνου, τὴν προσευχὴ τῶν ταπεινῶν· *«Ὁ Θεός, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ»* (Λουκ. 18,13) καὶ *«Τῆς μετανοίας ἄνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα· ὀρθρίζει γὰρ τὸ πνεῦμά μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου, ναὸν φέρον τοῦ σώματος ὅλον ἐσπιλωμένον· ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρον εὐσπλάγχνῳ σου ἐλέει»* (Τριῴδ. Κυρ. Τελ. & Φαρ.).

Ὢ οἱ ψυχὲς αὐτές, πόσο τὶς μακαρίζω, πόσο τὶς θαυμάζω! Μοιάζουν μὲ **πλοιάρια ποὺ ἑτοιμάζονται ν' ἀποπλεύσουν**, ν' ἀνοιχτοῦν στὸ πέλαγος γιὰ πνευματικοὺς ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους τοὺς καλεῖ τώρα μὲν ἡ πρώτη σάλπιγγα τοῦ Τριῳδίου, καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο θὰ τοὺς καλέσῃ ἐντονώτερα ἡ σάλπιγγα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς ὁποίας ὡραῖο προοίμιο εἶνε ἡ εἰσαγωγικὴ αὐτὴ περίοδος τῶν τριῶν πρώτων ἑβδομάδων τοῦ Τριῳδίου.

Ἂς ἀκολουθήσουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, τὶς ψυχὲς αὐτὲς στοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνες. Ἂς ὑψώσουμε τὰ ἱστία τῆς ψυχῆς μας, **ἂς ἀνοίξουμε τὰ πανιά**, γιὰ νὰ δεχθοῦμε δυνατὴ τὴν ἐνέργεια τοῦ παναγίου Πνεύματος. Γιατὶ ὅπως ἕνα πλοιάριο ποὺ ἔχει μαζεμένα τὰ πανιὰ δὲν κινεῖται βέβαια πρὸς τὰ ἐμπρός, ἔστω καὶ ἐὰν πνέῃ οὔριος ἄνεμος, ἔτσι καὶ μία ψυχὴ ποὺ μένει ἀποχαυνωμένη καὶ ἀδρανὴς στὴν προσευχή, ἀπρόθυμη στὴ νηστεία, δυσκίνητη στὴ μετάνοια, ἡ ψυχὴ αὐτὴ θὰ παραμείνῃ στάσιμη καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τοῦ Τριῳδίου καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἔστω καὶ ἐὰν τώρα πνέῃ οὔριος ὁ ἄνεμος τῆς θείας χάριτος.

Ἀφήνοντας λοιπὸν κατὰ μέρος τὸν ἁμαρτωλὸ κόσμο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ νιώσῃ τὴν πνευματικότητα τῶν ἁγίων αὐτῶν ἡμερῶν, ἂς συμπλεύσουμε μαζὶ μὲ τὶς ψυχὲς ἐκεῖνες, ποὺ τὰ πλοιάριά τους ὑπὸ τὴν ὁδηγία τοῦ παναγίου Πνεύματος κατευθύνονται **πρὸς τὸ λιμάνι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**.

Μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ θὰ περάσουμε χριστιανικὰ τὴν περίοδο αὐτή· **θὰ διαπλεύσουμε *«τὴν "θάλασσαν τὴν μεγάλην καὶ εὐρύχωρον"*** (*Ψαλμ. 103,25*) (=τὴ μεγάλη καὶ πλατειὰ θάλασσα), *πολλῶν μὲν θηρίων γέμουσαν, πολλῶν δὲ σκοπέλων* (=ποὺ εἶνε γεμάτη ἀπὸ πολλοὺς καρχαρίες καὶ πολλοὺς σκοπέλους), *πολλοὺς δὲ ἡμῖν χειμῶνας τίκτουσαν* (=καὶ μᾶς γεννάει πολλὲς κακοκαιρίες), *καὶ ἐξ αἰθρίας μέσης χαλεπωτάτην ζάλην ἐπεγείρουσαν* (=καὶ ἐνῷ ἐπικρατεῖ καλωσύνη ξεσηκώνει φοβερὴ τρικυμία)», ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Ε.Π. Migne).

Ὅλα, δηλαδή, τὰ ἐμπόδια, ποὺ θὰ συναντήσουμε σ' αὐτὴ τὴν πνευματική μας πορεία, νὰ τὰ ὑπερπηδήσουμε μὲ τὴ βοήθεια τῆς θείας χάριτος· **νὰ ζήσουμε *«σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς»*** (*Τίτ. 2,12*) *«ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης»* (*Φιλιπ. 2,15*).

Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ἀρκεῖ μόνο, μὲ θερμὴ **προθυμία**, μὲ φλόγα πνευματικῆς ζωῆς, νὰ εἰσέλθουμε στὸ στάδιο τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τοῦ Τριῳδίου καὶ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

(ἄρθρο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός» [Μεσολόγγι, φ. 198/29-1-1939, σ. 9]. Μεταγλώττισις καὶ μικρὰ ἐπέκτασις).

«Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ»

Μὲ τὸ τέλος τοῦ 2016 καὶ τὴν εἴσοδο στὸ 2017 μία σημαντικὴ μελέτη ἐξεδόθη καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ δημοσιεύεται σὲ συνέχειες στὴν ἐφημερίδα «Ὀρθόδοξος Τύπος». Ὁ ἱστορικὸς καὶ ἀρχαιολόγος κ. Διόδωρος Ῥάμμος, ὑπὸ τὸν τίτλο *«Ἡ Σιὼν κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ»*, παρουσιάζει *«μία ἑλληνορθόδοξη κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν»*.

Εἰσάγοντας τὸν ἀναγνώστη στὸ θέμα ὁ συγγραφεὺς ἔχει τὶς ἑξῆς τρεῖς παραγράφους ποὺ φέρουν τοὺς τίτλους *«Τὸ θέατρο τοῦ παραλόγου»*, *«Ἀναγκαῖες διευκρινίσεις»*, *«Ὁρισμὸς τοῦ Σιωνισμοῦ»*.

Εἰσερχόμενος στὸ κύριο μέρος τῆς μελέτης του ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ποιοί εἶνε *«Οἱ πρόγονοι τοῦ Σιωνισμοῦ»* μὲ τὶς ἑξῆς παραγράφους. *«Στὰ βάθη τῆς ἀρχαιότητος»*, *«Ἡ προσδοκία τοῦ Μεσσία»*, *«Ἡ δράση τῶν Προφητῶν»*, *«Ἡ παρουσία τοῦ Μεσσία»*, *«Ταλμούδ»*, *«Χριστὸς καὶ Ἕλληνες»*, καὶ *«Πορεία στὸν Μεσαίωνα»*.

Ἀναφερόμενος ἐν συνεχείᾳ στὴ *«Νεώτερη ἐποχὴ»* ἐξετάζει τὶς παραγράφους *«Σιωνισμὸς καὶ Μασονία»*, *«Μασονικὸς διαφωτισμός»*, *«Ἡ σιωνιστικὴ ἱστοριογραφία»* καὶ *«Ἡ πανουργία τῆς ἐπιστήμης»*.

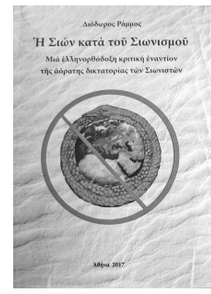

Ἡ δημοσίευσι προκαλεῖ ἐνδιαφέρον καὶ συνεχίζεται.

Ε Ι Δ Η Σ Ε Ι Σ

Ἀπὸ τὴν χιονισμένη Φλώρινα

Τὸ νέο ἔτος 2017 ἦλθε μὲ χιόνια καὶ πάγους καὶ μὲ τὸ θερμόμετρο ἀρκετὰ κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ἡ κίνησι στοὺς δρόμους παρουσιάζει δυσκολίες καὶ τὸ κόστος τῆς ζωῆς ἐπιβαρύνεται μὲ τὶς ἀπαραίτητες δαπάνες γιὰ τὴ θέρμανσι. Ἂν ἀκόμη κ' ἐκεῖνοι ποὺ ἄλλοτε εὐποροῦσαν τώρα περιορίζωνται, τί θὰ κάνουν οἱ φτωχοί; Ὅλοι δοκιμάζονται. Πρὸ παντὸς δοκιμάζεται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαχνία τῶν πιστῶν, ποὺ γνωρίζουν ὅτι κάποια μέρα θ' ἀκούσουμε *«Ἐπείνασα, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν...»* (Ματθ. 25, 42).

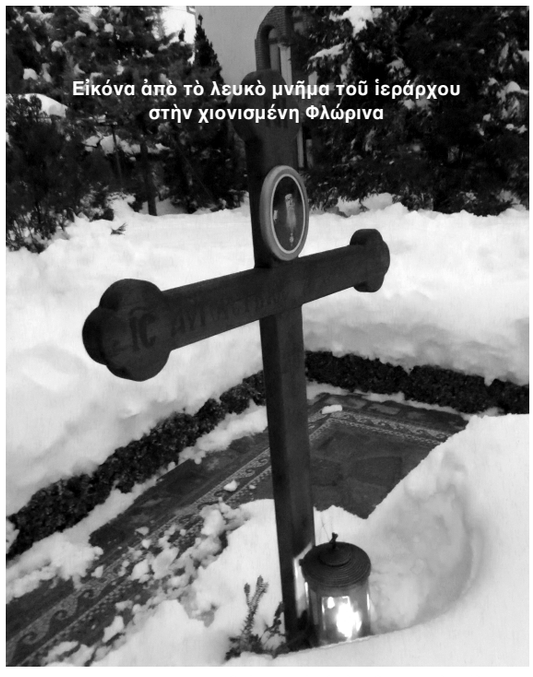
Εἰκόνα ἀπὸ τὸ λευκὸ μνῆμα τοῦ ἱεράρχου στὴν χιονισμένη Φλώρινα

Ἡ εἰρήνη στὸν κόσμο

Ἡ εἰρήνη μεταξὺ τῶν λαῶν ἀποτελεῖ πάγιο καὶ διαχρονικὸ αἴτημα τῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει τί ἐπιπτώσεις μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἀλλαγὴ ἡγεσίας (Ὀμπάμα – Τράμπ) στὶς Η.Π.Α., γι' αὐτὸ Ἐκεῖνον παρακαλοῦμε νὰ φωτίζῃ τοὺς κυβερνῆτες τῶν λαῶν. Εἰδικώτερα ἡ εἰρήνη στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ τὴ Μέση Ἀνατολή, ποὺ εὔλογα ἐνδιαφέρει καὶ τὴν πατρίδα μας, ἂς εἶνε καθημερινὴ δέησί μας, καθὼς οἱ προκλήσεις ἀπὸ τὴν Τουρκία συνεχίζονται καὶ οἱ συνομιλίες γιὰ τὸ Κυπριακό, ποὺ διεξάγονται στὴ Ζυρίχη, προσκρούουν πάλι στὴν τουρκικὴ ἀδιαλλαξία. Ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τοὺς πολιτικοὺς ἄρχοντές μας στοὺς χειρισμοὺς καὶ τὶς ἀποφάσεις τους.

Γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἑνότητα

Τὸ ποίμνιο ποὺ γιὰ περισσότερο ἀπὸ 30 χρόνια ἐποίμανε ὁ μακαριστὸς π. Αὐγουστῖνος διδάχθηκε, ὅτι ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας εἶνε τὸ ἀκριβὸ ἀγαθό, χάριν τοῦ ὁποίου ἀξίζει κάθε θυσία. Ὁ πειρασμὸς τῆς διασπάσεως παραμονεύει ἀπειλητικός, γιατὶ οἱ ὑψηλόβαθμοι ἡγέτες δὲν φαίνεται νὰ ἀναλογίζωνται τὸν σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν καὶ βαδίζουν ἀθεόφοβα στὸ δρόμο ποὺ ἔχει χαράξει ἡ παγκοσμιοποίησι καὶ ἐπιτάσσει σὲ ὅλους νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ὁ δρόμος αὐτὸς ὅμως περνάει ἀνάμεσα ἀπὸ δύο γκρεμούς· ἀπὸ τ' ἀριστερὰ ὁ συμβιβασμὸς ὅπου ὁδηγοῦν τὰ θέλγητρα τῆς ἐκκοσμικεύσεως, κι ἀπὸ τὰ δεξιὰ ἡ φυγὴ ὅπου σπρώχνει ὁ φόβος τῆς νοθείας καὶ ἡ ἐν θερμῷ ἀντίδρασι. Καὶ τὰ δύο ἔχουν κίνδυνο λάθους. Εἶνε ἡ πιὸ δύσκολη καμπὴ στὴν ἱστορία μας. *Ὧδε ἡ σοφία ἐστί*. Πόσο τὴν ὥρα αὐτὴ προβάλλει ἀναγκαῖο νὰ φέγγῃ μπροστά μας τὸ φῶς τῆς Ἀλήθειας, ν' ἀκούγεται ἡ ὁδηγητικὴ φωνὴ τῆς Μάνας! Δὲν εἴμαστε φαίνεται ἄξιοι νὰ ἔχουμε καλύτερους ἡγέτες. Κατὰ τὸν λαὸ καὶ οἱ ἄρχοντες. Ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ γίνεται ἀγώνας, ἀλλὰ μένοντας πάντα ἐντὸς τῶν τειχῶν. Τὸ λογικὸ ποίμνιο ἀγωνίζεται νὰ σωθῇ ἔχοντας τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο καὶ ἀγρυπνώντας στὴ μελέτη τοῦ Νόμου καὶ στὴν τήρησι τῶν θείων ἐντολῶν.

Οἱ ἔκτακτες συνελεύσεις τῆς Ἱεραρχίας μας δείχνουν, ὅτι ἀσκοῦνται πιέσεις καὶ γίνονται ἐπεμβάσεις. Ἡ Ἱεραρχία τοῦ παρελθόντος Νοεμβρίου ἔφερε τοὺς ἀρχιερεῖς μας, ποὺ θέλουν ἀσφαλῶς νὰ εἶνε πάντοτε σεβαστὲς οἱ ἀποφάσεις τους καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ παίρνουν στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ ὑπολογίζουν τὰ λόγια τους, στὸ δυσάρεστο σημεῖο νὰ ἀρνηθοῦν οὐσιαστικὰ οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό τους, τὸν δὲ ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν στὴν ἔνοχη θέσι νὰ ἔχῃ ἀθετήσει μὲ τὴν ὑπογραφή του τὴν ἐντολὴ ποὺ ἔλαβε. Γι' αὐτὸ ἡ ἀναμενομένη τώρα ἔκτακτη σύγκλησι τῆς Ἱεραρχίας τὸν Μάρτιο εἶνε κρίσιμη. Προσευχὴ λοιπόν.

Τὸ πλαστικὸ χρῆμα

Γιὰ τὴν καθημερινή μας ἐπιβίωσι μέσα στὸν κόσμο στενεύουν ἤδη πιεστικὰ τὰ ὅρια καὶ ἀρχίζουν νὰ παρουσιάζωνται δυσκολίες, τὶς ὁποῖες καὶ περιμέναμε βέβαια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κρίσι καὶ τὴν συνακόλουθη φτώχεια, μία ἄλλη δυσκολία εἶνε ἡ ἐπέκτασι τῆς χρήσεως τῶν καρτῶν καὶ ἡ μέσῳ αὐτῶν συναλλαγή, ποὺ ἐφαρμόζεται πλέον κλιμακωτὰ καὶ πιλοτικὰ πρωτευόντως στὴν Ἑλλάδα. Σὲ λίγο μόνο σπίρτα θὰ μποροῦμε ν' ἀγοράσουμε μὲ νόμισμα, μέχρις ὅτου καὶ αὐτὰ θὰ τὰ ἀγοράζουμε μέσῳ ...τραπέζης.

Νέα πρόκλησις τοῦ Οἰκουμενικοῦ

Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στὴν Πατριαρχικὴ ἀπόδειξι ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, ἀπευθυνόμενος στὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα, ἀναφέρεται καὶ στὸν πάπα, μὲ τὸν ὁποῖο πρὸ μηνῶν πραγματοποίησε τὴν γνωστὴ ἐπίσκεψι στὴ Μυτιλήνη γιὰ τοὺς πρόσφυγες. Εἶνε ἴσως ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ στὸν λαὸ εὐφήμως γιὰ τὸν πάπα. Ἑπόμενο ἦταν νὰ ἐκφρασθοῦν ἐπιφυλάξεις καὶ ἀντιρρήσεις· ὑπῆρξε δὲ καὶ περίπτωσις πού, γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, ἡ ἐγκύκλιος δὲν ἀνεγνώσθη ἐπ' ἐκκλησίας. Παρατηροῦμε, ὅτι ὁ πατριάρχης προχωρεῖ, ἐκφράζεται ἀνεπιφύλακτα καὶ τοποθετεῖται ὅλο καὶ πιὸ τολμηρά. Ὅσοι τὸν ἔχουν ἀντιληφθῆ, ἐπιβεβαιώνονται στὶς ὑποψίες τους. Ὅσοι διασῴζουν ἐλπίδες καὶ θέλουν νὰ πιστεύουν στὶς διαβεβαιώσεις του περὶ ὀρθοδοξίας, ἀπογοητεύονται. Μεθοδικὰ ὁδηγεῖ τοὺς θρησκεύοντας στὴν ἀποδοχὴ τοῦ παπισμοῦ.

Φρῖξον ἥλιε, στέναξον γῆ

Τὸ Ὑπουργεῖο διά βίου μάθησης ἀπέστειλε ἐγκύκλιο στὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα σχετικὴ μὲ τὴν ἀπενοχοποίησι τῆς ὁμοφυλοφιλίας στὶς συνειδήσεις τῶν μικρῶν μαθητῶν Γυμνασίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ ἀντέδρασε μὲ ἐγύκλιό του τὴν ὁποίαν ἀπέστειλε νὰ ἀναγνωσθῇ στοὺς Ἱ. Ναούς τῆς Μητροπόλεώς του τὴν Κυριακὴ 29 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. πρὸς γνῶσι καὶ δρᾶσι τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων. Κατωτέρω δημοσιεύουμε μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐγκύκλιο αὐτὴ καὶ εὐχόμεθα νὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλοι Ἱεράρχες τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Πειραιῶς.

«Ἡ πρόσφατη ἐγκύκλιος», ἀναφέρει ὁ σεβ/τος, «τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων κ. Κωνσταντίνου Γαβρόγλου μέ τὴν ὁποία ἐντέλλεται ὅλα τά Γυμνάσια τῆς χώρας νά ὑλοποιήσουν θεματική ἑβδομάδα γιά τούς μαθητές μέ ἐξέτασι μαζί μέ ἄλλα ζητήματα καί τῆς ἑνότητος: **"Ἐμφυλες ταυτότητες" μέ τήν ὁποία ἐπιδιώκεται ἡ ἀπενοχοποίησι στίς συνειδήσεις τῶν μικρῶν μαθητῶν Γυμνασίου τῆς ὁμοφυλοφιλίας καί ἡ ἐμπέδωσι στίς συνειδήσεις τους τῆς δυνατότητος ἀνατροπῆς τῆς ἀνθρώπινης φυσιολογίας ὥστε τά ἀγόρια καί τά κορίτσια νά μήν θεωροῦν ὡς δεδομένο τό φῦλο πού ὁ Θεός τούς δώρισε κατά τήν σύλληψη καί γέννηση τους ἀλλά καλοῦνται νά ἀποφασίσουν νά διαλέξουν τό φῦλο πού νομίζουν ὅτι προτιμοῦν.** Ἀντιλαμβάνεσθε τό μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος κατά τῶν παιδιῶν μας πού ἐπιχειρεῖ στό ὄνομά μας καί χωρίς τή γνώμη μας, αὐταρχικά καί ἀντιδημοκρατικά ἡ Ἑλληνική Πολιτεία καί μάλιστα διά τῆς ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας.

Ἑπομένως εἶναι ἡ ὥρα μηδέν γιά τούς γονεῖς καί κηδεμόνες νά προστατεύσουν τήν ψυχοσωματική ὑγεία τῶν παιδιῶν τους ἀπό αὐτή τήν ἄμεση ἐπίθεση στή διαμόρφωση τῶν χαρακτήρων τους καί στίς ρίζες τῆς κοινωνίας μας καί τοῦ Ἔθνους μας.

Γι' αὐτό καλῶ ὅλους τούς γονεῖς καί κηδεμόνες μαθητῶν καί μαθητριῶν Γυμνασίου τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφερείας νά προμηθευτοῦν ἀπό τίς Ἐνορίες τους δηλώσεις ἀπαλλαγῆς ἀπό τήν θεματική ἑβδομάδα» (τὴν δήλωσι βλ. Τράπεζα Ἰδεῶν - Δήλωση ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴ θεματικὴ ἑβδομάδα: http://www.tideon.org/-index.php/2012-02-03-08-08-55/2012-07-03-14-10-00/9679-2017-01-21-14-16-24).

Βιβλία ποὺ ἐλήφθησαν στὴν ἱστοσελίδα τοῦ περιοδικοῦ

ΕΓΓΡΑΦΗ ΝΕΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Παρακαλῶ, μόλις λάβετε τὰ χρήματα, νὰ ἐγγράψετε στὸ περιοδικὸ «Χριστ. Σπίθα» τὸν/τὴν

Ὀνοματεπώνυμο.....

Διεύθυνσι.....

Τ.Κ..... Πόλι..... ΧΩΡΑ.....

Τὰ χρήματα στέλλω στὴ διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ μὲ

❑ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ Εὐχαριστῶ.

❑ γραμματόσημα ἐντὸς φακέλλου.

.....

Ὑπογραφὴ τοῦ ἐγγράφοντος

«ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (cd 128ο - 130ό)

γέρων ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ – Ἀθήνα

128α΄. ΚΡΑΤΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙ!

Ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ 1965 καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἔτους, τὴν Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων 2 Ἰανουαρίου 1966, ὁ ἱεροκήρυκας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Καντιώτης, κηρύττει στὸ ναὸ τῆς Ἁγ. Μαρίνης Ἡλιουπόλεως ἐπὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος. Ὑπάρχει ὑποβάθμισι τῆς πίστεως, τὴν ὁποία ἀποδίδει στὴν ἀσυνέπεια τοῦ κλήρου, στὴν ἀθεΐζουσα παιδεία, στὰ σκανδαλώδη θεάματα καὶ ἀναγνώσματα, καὶ στὸ χρῆμα ξένων προπαγανδῶν.

διάρκεια ὁμιλίας 23΄:20΄΄

128β΄. ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΛΛΑΞΗ

Παρὰ τὴν ἡλικία του καὶ τὴν κόπωσι ποὺ νιώθει ὁ π. Αὐγουστῖνος –γεννημένος τὸ 1907, πλησιάζει πιὰ τὰ 60 του χρόνια– κηρύττει μὲ πάθος. Στὶς 9 Ἰανουαρίου 1966, Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα, ἀνεβαίνει στὸν ἄμβωνα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἀρτεμίου Γούβας - Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλολάου. Ὁ λόγος του ἠχεῖ σὰν καμπάνα ποὺ ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ἁμαρτίας καὶ καλεῖ σὲ μετάνοια.

διάρκεια ὁμιλίας 17΄:10΄΄

128γ΄. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΚΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΝΝΕΑ!

Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1962 μέχρι τώρα – ἀρχὴ τοῦ 1966, ἐπὶ τρισήμισυ (3½) δηλαδὴ περίπου χρόνια, ὁ π. Αὐγουστῖνος μιλοῦσε στὴν Ἀθήνα κατὰ κανόνα ἐπὶ τῶν ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων, ποὺ θεωροῦνται, τόσο γιὰ τὸν κήρυκα ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἀκροατήριο, «ἔδαφος» πιὸ δύσκολο. Καιρὸς λοιπὸν ἦταν νὰ ἐπανέλθῃ στὰ εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα, ὅπως ἀκοῦμε νὰ κάνῃ στὶς 16 Ἰανουαρίου 1966, Κυριακὴ ΙΒ΄ τοῦ Λουκᾶ, στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Φωτεινῆς Ἰλισσοῦ.

διάρκεια ὁμιλίας 27΄:00΄΄

129α΄. ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ, ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Μὲ τὸ ἄνοιγμα τοῦ Τριῳδίου, τὴν Κυριακὴ Τελώνου καὶ Φαρισαίου τὸ πρωί, ὁ ἱεροκήρυκας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Καντιώτης βρέθηκε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου Ἄρεως, στὴν συνοικία Γκύζη - Ἀθηνῶν. Ἦταν 30 Ἰανουαρίου 1966. Στὴν πολιτικὴ ζωὴ ἐπικρατοῦσε ἀστάθεια, ἐνῷ στὰ διαθρησκειακὰ ἦταν πρόσφατη ἡ ἀντικανονικὴ –ἀλλὰ καὶ ἀπατηλή, ὅπως ἀποδεικνύεται τώρα– «ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων» μεταξὺ παπισμοῦ καὶ Ὀρθοδοξίας, ποὺ εἶχαν ὑπογράψει ὁ πάπας καὶ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης στὶς 8 Δεκεμβρίου 1965. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ὁ κήρυκας δὲν κρίνει ὅτι ἀξίζει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ἔλεγχο δημοσίων προσώπων. Θὰ στρέψῃ τὸ ἐνδιαφέρον στὸν ἐσωτερικὸ ἀγῶνα, στὸν ὁποῖο καλεῖ τοὺς πιστοὺς ἡ κατανυκτικὴ περίοδος τοῦ Τριῳδίου, καὶ μὲ τὸ λόγο του θὰ ἀσκήσῃ ἕναν ἔλεγχο σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως.

διάρκεια ὁμιλίας 19΄:20΄΄

129β΄. ΑΣ ΚΛΑΨΟΥΜΕ...

Τὴν ἑπόμενη Κυριακή, τοῦ Ἀσώτου, 6 Φεβρουαρίου 1966, ὁ π. Αὐγουστῖνος κηρύττει στὸ ναὸ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Καισαριανῆς, ποὺ σήμερα πλέον ἀνήκει στὴν ἰδιαίτερη μητρόπολι. Εὐθήμως ἀναφέρει τὸν τότε ἐφημέριο. Εἶνε μεγάλη ἡ τιμὴ γιὰ μᾶς, λέει, ὅτι βγήκαμε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα ὀρθόδοξοι (ἦταν οἱ μέρες ποὺ ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐρωτοτροποῦσε τολμηρὰ μὲ τὸν πάπα). Ἀντὶ λοιπὸν γιὰ τὴν ψευδῆ «ἕνωσι τῶν ἐκκλησιῶν» ὁ κήρυκας ἐργαζόταν γιὰ τὴν ἀληθινὴ ἑνότητα τοῦ λαοῦ μας, ποὺ τὸν διαιροῦσαν οἱ πολιτικὲς παρατάξεις (γι' αὐτὸ συχνὰ ἀναφέρεται στὶς διακρίσεις δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν καὶ ὅλων τῶν κομμάτων). Ἄλλες ἀξιοθρήνητες πληγὲς ποὺ ἀναφέρει εἶνε οἱ βλασφημίες καὶ τὸ ὅτι μέσα στὴν Ἀθήνα ὑπῆρχαν –τότε– ἑκατὸ χιλιάδες παράνομα ζεύγη.

διάρκεια ὁμιλίας 24΄:17΄΄

130α΄. ΦΟΒΕΡΗ ΗΜΕΡΑ!

Τὴν τρίτη Κυριακὴ τοῦ Τριῳδίου, Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω, 13 Φεβρουαρίου 1966, ὁ ἱεροκήρυκας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Καντιώτης ἔρχεται καὶ κηρύττει –συγκλονιστικά– στὸ μικρὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Εὐθυμίου Κυψέλης, τὸν παλαιό (ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα). Ὁ ναὸς ἐκεῖνος, κυκλωμένος ἀπὸ σπίτια, ἦταν ἱδρυματικός, ἀνῆκε στὸ Ὀρφανοτροφεῖο Βουλιαγμένης. Ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὶς προσπάθειες τοῦ καλοῦ ἐφημερίου του, τοῦ π. Δημητρίου Κλούτσου, ἡ περιοχὴ ἀποτέλεσε ἐνορία τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὁ ναὸς ἀνυψώθηκε σὲ ἐνοριακό. Σήμερα στὴν θέσι του ὑψώνεται ὁ νέος ὡραῖος ναός. Μὲ τὴ συνοικία αὐτὴ ὁ τότε μαχητικὸς ἱεροκήρυκας εἶχε δεσμοὺς καὶ τὴν ἐπισκεπτόταν συχνά, γιατὶ ὁ π. Δημήτριος (ἀείμνηστος τώρα πιὰ καὶ αὐτός – αἰωνία του ἡ μνήμη!) ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιστὰ πνευματικά του τέκνα.

διάρκεια ὁμιλίας 19΄:20΄΄

130β΄. ΝΗΣΤΕΙΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ

Πάντα ὁ λόγος τοῦ π. Αὐγουστίνου ἦταν ζωηρός. Στὴν ὁμιλία ὅμως ποὺ θ' ἀκούσουμε τώρα ἔχει καὶ ἕνα πάθος σπάνιο, καθὼς προσπαθεῖ νὰ κινήσῃ τὸ ἀκροατήριο σὲ ἀγῶνα. Μιλάει στὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου Ἡλιουπόλεως - Ἀθηνῶν. Εἶνε Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, 20 Φεβρουαρίου 1966, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαύριο, Καθαρὰ Δευτέρα, ἀρχίζει ἡ Μ. Τεσσαρακοστή. Χρειάζεται δύναμι γιὰ ν' ἀντιπαραταχθῇ κανεὶς στὰ δελεαστικὰ μέσα τοῦ κόσμου, ποὺ τότε ἦταν τὸ ραδιόφωνο καὶ ὁ κινηματογράφος (σήμερα ἡ τηλεόρασι). Μία ζῶσα Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἐκχριστιανίσῃ καὶ τὸ κράτος. Δὲν εἶνε θεάρεστο, ἐνῷ ἀλλοῦ χιλιάδες ἄνθρωποι πεθαίνουν (π.χ. στὶς Ἰνδίες ἀπὸ πεῖνα), ἐμεῖς ἐδῶ νὰ εὐωχούμεθα. Τὰ λόγια τοῦ κήρυκα γιὰ τὴ μόλυνσι τῶν τροφίμων ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια βγῆκαν προφητικὰ μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια (1986 πυρηνικὸ ἀτύχημα στὸ Τσερνομπίλ).

διάρκεια ὁμιλίας 28΄:59΄΄

Ἀπὸ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ σεβ. Φλωρίνης κ. Θεοκλήτου περὶ τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»

(Ἡ «Σπίθα» πέρυσι, στὸ φ. 739/2016, εἶχε δημοσιεύσει περιληπτικὰ τὶς κύριες θέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὅπως εἶχαν τότε ἀναρτηθῆ στὸ διαδίκτυο. Τώρα, ποὺ τὸ Ὑπόμνημά του δημοσιεύθηκε πλέον στὸ περιοδικὸ «Σάλπιγξ Ὀρθοδοξίας [τ. 95/2016, σσ. 28-29], παραθέτει αὐτούσια ἀποσπάσματα ἀπὸ αὐτό.)

Α΄. Ἡ Σύνοδος τέτοιων προδιαγραφῶν θἄπρεπε νὰ διαθέτη καὶ τὴν συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἱστορικὴ παράδοσί της, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, μὲ ἔκφρασι γνώμης καὶ ἰσόκυρη ψῆφο. …Κανένας ἐπίσκοπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶναι δεύτερης διαλογῆς.

Β΄. Θἄπρεπε νὰ ὁρισθῆ στὰ θέματά της καὶ ἡ ἐπικύρωσι τῶν δύο προηγουμένων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τὴν φυσικὴ συνέχειά τους. Δηλαδὴ τῆς ἐπὶ πατριάρχου Μ. Φωτίου τὸ 879-880 καὶ τῆς ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ τὸ 1351.

Γ΄. Στοιχοῦσα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας στὴν ἀναλλοίωτη γραμμὴ τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα ἔθεσαν οἱ πατέρες μας μὲ τὴν διακήρυξι τῆς πολυτίμου αὐτοσυνειδησίας της στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως *"Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν"*, διαθέτει ὅλην τὴν ἐπάρκεια τῆς ἱστορικῆς μοναδικότητος καὶ τῆς ἀδιάσπαστης ἁλυσίδας χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ἔωλα στηρίγματα τῆς πονηρῆς θεωρίας "κλάδων ἢ ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν". Ἔχει ἔλλειμμα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ συμπληρωθῆ ἀπὸ τὸν περίγυρο ποὺ ξεκόπηκε κάποια στιγμὴ ἀπὸ τὸ Σῶμα της; Ὅποιοι ξεκόπηκαν ἀπὸ τὸ Σῶμα, παρέλαβαν καὶ κομμάτια τῆς ἀληθείας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπανέλθουν, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ καὶ πάλι τὸ ἀρχικὸ Σῶμα; Αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ τὰ παιδικὰ παιχνίδια, ποὺ ἔχουν μιὰ εἰκόνα σὲ κομματάκια καὶ παίζοντας τὴν συνθέτουν. Κατὰ καιροὺς ξεκόβονταν κλάδοι, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία συνέχιζε τὸν βίο της συγκαλοῦσα Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Εὐχόμαστε *"ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως"*, μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐπανόδου ὅσων ξεκόπηκαν μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ δόλῳ διαβόλου ἐπλανήθησαν μὲ βαρειὲς ἐπιπτώσεις ποὺ γνώρισε ἡ ἱστορία.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΙ, ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Β΄

συνέχεια ἀπὸ σελ. 3

ὁποία προγραμματιζόταν ἀπὸ δεκαετιῶν νὰ συνέλθῃ ὡς **«Οἰκουμενική»**, καὶ ἀφοῦ δέχθηκε στὴν ὀνομασία καὶ στὰ θέματά της πολλὲς μεταλλάξεις κατέληξε ὡς **«Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος»** μὲ ἐλάχιστες ἕως μηδενικὲς προσδοκίες. Ἐὰν –ὑπόθεσι κάνουμε– στὴν Σύναξι αὐτὴ τῶν προκαθημένων τοῦ Κολυμπαρίου ἔρχονταν νὰ λάβουν μέρος οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι, θὰ εἶχαν ἄραγε τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσουν ὅλοι, ὁ καθένας προσωπικά; Ὄχι βέβαια! Θὰ ψήφιζε ἕνας μόνον, ὁ προκαθήμενος αὐτῶν! Τὸ ἴδιο θὰ συνέβαινε καὶ μὲ τοὺς ἁγίους Πατέρας ποὺ συνεκρότησαν τὶς Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς Συνόδους. Γι' αὐτὸ προσφυῶς τὸ συνέδριο τοῦ Κολυμπαρίου χαρακτηρίσθηκε ὡς **«Σύνοδος Προκαθημένων»**.

Πολλοὶ ἁπλοῖ πιστοὶ ἐκφράζουν δυσπιστία στὸ σκοπὸ καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς Συνόδου αὐτῆς. Ἐπίσης πολλοὶ Ἱεράρχες, ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ ἀκαδημαϊκοὶ διδάσκαλοι ἀκόμη, ἐκφράζονται ἐπικριτικὰ γι' αὐτήν. Διαπιστώνουν τὶς ἄθεσμες ἐξωεκκλησιαστικὲς ἐπεμβάσεις τῶν κοσμικῶν, καὶ μερικοὶ βλέπουν τὶς προδοτικὲς ὑποχωρήσεις καὶ ἐγκόσμιες σκοπιμότητες τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Κρήτη, παρὰ τὴν ἀρχικῶς προβληθεῖσα ἀντίστασι, τελικῶς ὑποχώρησε καὶ διὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου –ἐνῷ δὲν εἶχε τέτοια ἐξουσιοδότησι ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας– προσυπέγραψε τὸ κείμενο γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τοὺς αἱρετικοὺς χαρίζοντάς τους τὸν τίτλο τῆς **«Ἐκκλησίας»**.

Ὀρθοδοξία καὶ ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες

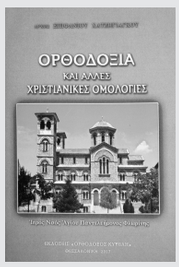

Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις **«**Ὀρθόδοξος Κυψέλη**»** ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Χατζηγιάκου ***«Ὀρθοδοξία καὶ ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες»*** (Θεσσαλονίκη 2017, σσ. 16). Τὸ περιεχόμενό του εἶνε ἐπίκαιρο καὶ ἀναφέρεται στὰ ἑξῆς θέματα. – *Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ διατηρεῖ ἀναλλοίωτη τὴν πίστη – Ὁ ΠΑΠΙΣΜΟΣ (ἱστορικὴ ἀναδρομή, οἱ κακοδοξίες καὶ ἡ καταδίκη του) – Ὁ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ (γενικά, κακοδοξίες του, οἱ πεντηκοστιανοί, οἱ πλάνες καὶ ἡ δρᾶσι τους) – Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, τὸ χρέος τῶν Ὀρθοδόξων.*

Πληροφορίες στὶς ἐκδόσεις **«**Ὀρθόδοξος Κυψέλη**»** Θεσσ/νίκη τηλ. 2310.212.659, στὸ βιβλιοπωλεῖο **«**Ἔλαφος**»** Φλώρινα (τηλ. 23850-28868) καὶ στὸν συγγραφέα (τηλ. 23850-28864 & 69-79-68-98-90).

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΕΣ

(συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 2)

καὶ Πειραιῶς κ. Σεραφείμ. Γράφει, μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἀτυχῶς, τὴν συμπῆξασαν μέτωπον κατὰ τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Κρήτῃ συνελθούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου γνωστὴν ὁμάδα ἐνισχύουσι, διὰ τῆς στάσεως αὐτῶν, καὶ ἀδελφοὶ Ἱεράρχαι τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς γραφίδος καὶ τοῦ εὐκαίρως - ἀκαίρως ἐκφερομένου πρὸ καὶ μετὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐπιστητοῦ ἀκρίτου λόγου αὐτῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι **οἱ Ἱερώτατοι Μητροπολῖται Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος καὶ Πειραιῶς κ. Σεραφείμ»** (Σημ. Ὁ τονισμὸς τοῦ ὑπογράφοντος).

Στὴ συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης σημειώνει ὅτι τὰ κείμενα τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη «τυγχάνουν δεσμευτικὰ διὰ πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους πιστούς, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς» καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο νὰ λάβει «τὰ προσήκοντα μέτρα καὶ νὰ προβεῖ στὶς δέουσες συστάσεις πρὸς τοὺς εἰρημένους κληρικοὺς καὶ πρὸς τὰ συγκεκριμένα στελέχη, ἵνα παύσωσι νὰ ἐνεργῶσι ἀντιεκκλησιαστικῶς καὶ ἀντικανονικῶς, νὰ σκανδαλίζωσι ψυχὰς "ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε" καὶ νὰ προκαλῶσι προβλήματα εἰς τὴν ἑνιαίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν».

Ὁ Πατριάρχης ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἐνεργήσει «τὸ δέον, κατὰ τὴν κανονικὴν ἀκρίβειαν καὶ προβῇ εἰς τὰς δεούσας πρὸς τοὺς εἰρημένους κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς συστάσεις καὶ προβολάς, ἵνα μὴ δίδωσιν ἀφορμὰς εἰς "σκάνδαλα" ἐπὶ ἀπειλῇ ἐπιβολῆς, ἐν περιπτώσει μὴ ἀνανήψεως, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων κυρώσεων, πρὸς θεραπείαν τῶν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν προκαλουμένων εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μωλώπων». Καὶ ἐξηγεῖ ὁ Πατριάρχης ἐν κατακλεῖδι ποιές θὰ εἶναι αὐτὲς οἱ κυρώσεις σὲ ὅσους διαφωνοῦν μὲ τὴν Σύνοδο στὴν Κρήτη καὶ δὲν φιμώνουν τὴ φωνὴ καὶ τὴν γραφίδα τους: «Ἐὰν δὲν ἀνανήψωσιν καὶ δὲν ἔλθουν εἰς ἑαυτούς, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θέλει ἀντιμετωπίσει τὸ δημιουργούμενον πρόβλημα διὰ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ μυστηριακῆς κοινωνίας μετ' αὐτῶν». Ὁ κ. Βαρθολομαῖος δὲν διευκρινίζει ἂν θὰ τὸ πράξει ἐπαναλαμβάνοντας τὶς ἀνατριχιαστικές, σκοταδιστικὲς καὶ μεσαιωνικὲς σκηνὲς τῆς τελετῆς στὸ Φανάρι διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸ Χριστόδουλο.

Ἡ πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ προφανῶς προβλημάτισε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο. Σημειώνεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς στὶς 17 Νοεμβρίου 2016 δημοσιοποίησε ὑπόμνημα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τοὺς Μητροπολίτες μέλη τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῆς ἐκτάκτου συγκλήσεως τῆς Ι.Σ.Ι. τὴν 23η καὶ 24η Νοεμβρίου 2016. Σ' αὐτὸ ἀπορρίπτει τὴν περιωπὴ τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη καὶ ἐκφράζει τὴ γνώμη ὅτι «**θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μία προσυνοδικὴ διαδικασία καὶ μόνον** (Σημ. ὁ τονισμὸς τοῦ ὑπογράφοντος) **καὶ νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι νὰ συγκληθῇ μία ὄντως Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ποὺ θὰ θεραπεύση ἀστάθειες καὶ ἀσάφειες καταδικάζουσα τὴν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ** καὶ διακηρύσσουσα παγκοσμίως ὅτι ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας καὶ μετοχῆς στὶς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ θεολογία τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἀδιαιρέτου Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν θέλει στὴν παροῦσα φάση νὰ προκληθεῖ νέα ἔνταση μὲ τὸ Φανάρι. Ἐν ὄψει τῆς Ἱεραρχίας τὸ κλίμα ἦταν βαρὺ σὲ βάρος τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη καὶ ὅσων ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμφώνησαν μὲ τὰ κείμενά της. Ὁ κ. Ἱερώνυμος γιὰ νὰ κατεβοῦν οἱ τόνοι διαβουλεύθηκε μὲ πολλοὺς Ἀρχιερεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μὲ ἐκείνους ποὺ ἀνοικτὰ διαφώνησαν μὲ τὸν χαρακτήρα καὶ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη. Τοὺς περιέγραψε τὰ γεγονότα καὶ τοὺς ἐπισήμανε ὅτι γνωρίζοντας πρόσωπα καὶ πράγματα στὸ Φανάρι ὅ,τι καὶ ἂν πράξουν ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οἱ ἀποφάσεις τῆς Κρήτης δὲν ἀνατρέπονται. «Ὁ γέγονε, γέγονε» ἦταν ἡ κατευθυντήρια ἰδέα τοῦ κ. Ἱερωνύμου. Ὅσοι ἦσαν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη δὲν ἔκρυψαν τὴ δυσφορία τους καὶ τὸν ἔντονο προβληματισμό τους γιὰ τὴν ἐξέλιξη ποὺ πῆραν τὰ πράγματα. «Οὔτε ἡ Αὐτοκεφαλία ἰσχύει, οὔτε ἡ αὐθεντία μας, ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου καὶ ἡ εὐθύνη μας ὡς Ἐπισκόπων» μας σημείωσε Ἱεράρχης, ἐκ τῶν διαφωνούντων.

Λόγῳ τῆς σοβαρότητας τῆς καταστάσεως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνεκάλεσε Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο στὶς 7 τὸ πρωὶ τῆς 23ης Νοεμβρίου 2016, πρὶν δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς Ἱεραρχίας. Σ' αὐτήν, ὡς Συνοδικός, συμμετέσχε καὶ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφείμ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπανέλαβε τὰ ὅσα εἶχε πεῖ σὲ κατ' ἰδίαν συζητήσεις καὶ ἐκμαίευσε τὴ συγκατάθεση τῶν Συνοδικῶν νὰ γίνει προσπάθεια νὰ μείνουν χαμηλοὶ οἱ τόνοι στὴν Ἱεραρχία.

> ***"...Φαίνεται ὅτι ἡ πυγμὴ τοῦ Φαναρίου ἐξαντλεῖται στὴν ἐπίδειξη πυγμῆς μόνο σὲ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ διαφωνοῦν μὲ τὶς ἀποφάσεις της. Λ.χ. ἀπειλεῖ τὸν π. Θεόδωρο Ζήση μὲ ἐπιβολὴ ποινῆς, ποὺ μεταβαίνει σὲ μία τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ διατυπώνει τὴν ἄποψή του ἐπὶ τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, καὶ δὲν κάνει τὸ ἴδιο μὲ τὸν Προκαθήμενό Της, ποὺ τὸν ἀκούει καὶ συμφωνεῖ μαζί του! Ἂν ὁ κ. Βαρθολομαῖος σιωπήσει καὶ δὲν ἀποφασίσει τὴ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τὸν συγκεκριμένο Προκαθήμενο, ἢ μὲ τοὺς ἄλλους Προκαθημένους ποὺ δὲν ἐφαρμόζουν τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, τότε εἶναι ἄδικες οἱ ἀπειλές του γιὰ ἐπιβολὴ ἀκοινωνησίας στοὺς Μητροπολίτες καὶ ἄλλους κληρικούς, καθὼς καὶ λαϊκοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος"***

Τὰ γεγονότα κατὰ τὴν Ἱεραρχία

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Ἱεραρχίας γέμισε μὲ τὴν 4ωρη ἀνάγνωση τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν κ. Θεολόγου. Ἦταν μία ἐμπεριστατωμένη ὁμιλία καὶ μία σωστὴ καταγραφὴ τῶν γεγονότων. Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα ἄρχισε ἡ συζήτηση, ἀλλὰ ἀμέσως φάνηκε ὅτι ἡ γραμμὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πέρασε σὲ μεγάλο βαθμό. Ὑπῆρξαν ἐντάσεις, ὑπῆρξαν ἀκόμη καὶ ἀνταλλαγὲς ἀρνητικῶν χαρακτηρισμῶν μεταξὺ τῶν Μητροπολιτῶν, ὅμως ἡ ἀπόφαση ἦταν τίποτε νὰ μὴ βγεῖ πρὸς τὰ ἔξω. Πάντως οἱ Μητροπολίτες Καλαβρύτων καὶ Πειραιῶς δὲν μίλησαν στὴν Ἱεραρχία, οὔτε προέβησαν σὲ κάποια δήλωση μετὰ ἀπὸ αὐτήν.

Τὸ δελτίο Τύπου τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς Ἱεραρχίας (24ης Νοεμβρίου 2016), κατὰ τὴν ὁποία συζητήθηκε ἡ εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν, ἦταν μόνο μία σελίδα!!! Οὐσιαστικὰ δὲν ἐγράφη τίποτε σὲ αὐτὸ γιὰ τὰ ὅσα διαμείφθηκαν στὴ συνεδρίαση. Οὔτε ὅτι ἔλειψαν πολλοὶ Μητροπολίτες μὲ διάφορες δικαιολογίες, γιατὶ δὲν θέλησαν νὰ συμμετάσχουν στὴ συζήτηση, οὔτε ποιοί Μητροπολίτες μίλησαν καὶ τί εἶπαν, οὔτε ἂν ὑπῆρξαν συμπεράσματα καὶ ποιά. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τηρήθηκε ἀπολύτως. Ἐκεῖνο ποὺ ἐγράφη εἶναι ὅτι «ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἑνότητα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποφασίστηκε ἡ ἔγκριση τῶν προτάσεων τῆς Εἰσηγήσεως, καθὼς καὶ ἡ μελέτη καὶ ὅλων τῶν κειμένων ποὺ ὑπεβλήθησαν, ἀπὸ τὴν Δ.Ι.Σ., ὥστε νὰ συνταχθεῖ ἀνακοινωθὲν πρὸς ἐνημέρωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ».

Ὡς πρὸς τὴν ἀπόφαση ποὺ ἀναφέρεται στὸ Δελτίο Τύπου ὑπῆρξε ἀντίδραση ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Κυθήρων κ. Σεραφείμ. Σὲ δήλωσή του σημειώνει ὅτι αὐτὸ «δὲν ἀποδίδει ἐπακριβῶς τὴν ἀπόφαση τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας», ὅσον ἀφορᾶ στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο λέγει ὅτι ἐνέκρινε ἡ Ἱεραρχία τὶς προτάσεις ποὺ περιέχονται στὴν εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτου Σερρῶν. Καὶ προσθέτει ὅτι «δὲν ἐτέθη τέτοιο θέμα σὲ ψηφοφορία» καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τὴ συζήτηση δήλωσε ὅτι «δὲν παίρνουμε καμμία ἀπόφαση, ἀλλὰ ἀναθέτουμε στὴν Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία θὰ ἐκτιμήσει ὅλο τὸ ὑλικό, τὶς παρεμβάσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, τὰ πρακτικὰ καὶ κάποια ὑπομνήματα τὰ ὁποῖα ἐζητήθησαν ἀπὸ συνοδικοὺς συνέδρους, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλη αὐτὴν τὴν ἐπεξεργασία θὰ συνταχθεῖ ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. ἐγκύκλιος ἡ ὁποία θὰ ἀπευθύνεται στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἑπομένως, τονίζει ὁ Μητρ. Κυθήρων, δὲν ὑπάρχει πρόκριμα ὑπὸ τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὸ ὅλο θέμα.

Ἀθήνα, Φανάρι, Μόσχα

Μὲ τοὺς χειρισμούς του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος στὴν Ἱεραρχία τοῦ Νοεμβρίου πέτυχε νὰ μὴ φανεῖ πρὸς τὰ ἔξω ὅτι δὲν ἦταν ἑνωμένη στὸ θέμα τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, νὰ ἐπιβάλει σιωπὴ στοὺς γράφοντες καὶ ὁμιλοῦντες περὶ αὐτῆς καὶ νὰ ἀποφύγει νέα ἔνταση στὶς σχέσεις του μὲ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, ἔστω προσωρινά. Ἐπισημαίνεται ὅτι δὲν ἔθιξε κἂν τὸ θέμα τοῦ φακέλου ποὺ μένει στὸ ἀπόρρητο γραμματοκιβώτιο τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἀναφέρεται στὸν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Οὐσιαστικὰ ἡ Ἐγκύκλιος καὶ ἡ ἐνημέρωση τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ γιὰ τὶς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μεταφέρονται στὶς ἑλληνικὲς καλένδες…

Ἀπὸ τὴν πλευρά του ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν –ἢ δὲν συνέβησαν– στὴν Ἱεραρχία καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι οἱ Μητροπολίτες Καλαβρύτων καὶ Πειραιῶς κατ' αὐτὴν σιώπησαν. Γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ θεωρεῖ ὅτι οἱ ἀπειλές του πρὸς μέλη τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔπιασαν τόπο καὶ πὼς διὰ τῆς σκληρῆς γραμμῆς του ἔδειξε πάλι τὴν ἐναντί Της ὑπεροχὴ ἰσχύος τοῦ Φαναρίου.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη Μητροπολίτου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἑνότητα πίστεως τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τῆς ἐπιδείξεως πυγμῆς, οὔτε μὲ δυτικοῦ τύπου κατασταλτικὰ μέτρα, ἀλλὰ μὲ τὴν μὲ ταπείνωση ἀπὸ κοινοῦ συμμετοχὴ στὸ Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ στὸ Κοινὸ Ποτήριο. Προσέθεσε ἀκόμη ὅτι ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν φάνηκε στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης, ἀντιθέτως φάνηκε ἐκεῖ διασπασμένη.

Εἶναι προσωπικὴ ἤττα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὅτι αὐτὴ ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας φάνηκε ὄχι στὴν Κρήτη, ἀλλὰ κατὰ τὸν ἑορτασμὸ στὴ ρωσικὴ πρωτεύουσα τῶν 70ῶν γενεθλίων του Πατριάρχου Μόσχας κ. Κυρίλλου, στὶς 21 Νοεμβρίου 2016. Σ' αὐτὸν προσῆλθαν Προκαθήμενοι ἢ ἐκπρόσωποί τους ἀπὸ ὅλες τὶς τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ ἔτσι πανηγυρικὰ φάνηκε αὐτὴ ἡ ἑνότητα, ποὺ ἔλειψε στὴν Κρήτη.

Κατὰ τὴν ὁμιλία του ὁ Πατριάρχης Μόσχας μίλησε κατ' ἐπανάληψη γιὰ τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶπε πὼς τὸ πιὸ σημαντικὸ στὴν ἐκκλησιαστική του διακονία εἶναι ἡ διαφύλαξη καὶ ἡ περιφρούρηση τῆς ἑνότητας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ παρακάτω στὴν ἴδια ὁμιλία του τόνισε ὅτι «ἡ διαφύλαξη καὶ ἡ ἐνίσχυση τῆς ἑνότη-

Ὁ νέος ἱερο-ομολογητὴς Σέργιος Srebryansky

Α΄

Οἱ ἑπτὰ σκληρὲς δεκαετίες τοῦ κομμουνισμοῦ στὴ Ῥωσία ἀνέδειξαν μία σειρὰ νεομαρτύρων, ποὺ ἔδωσαν τὴ ζωή τους γιὰ τὸν Κύριο. Ὄχι λιγώτερης σημασίας εἶνε καὶ οἱ πολλοὶ νεο-ομολογηταὶ ποὺ στολίζουν τὴν Ῥωσικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, οἱ ὁποῖοι ὑπέφεραν τὰ ἴδια βασανιστήρια μ᾽ ἐκείνους ποὺ ὑπέστησαν μαρτυρικὸ θάνατο, ἀλλ᾽ αὐτοὶ ἐπέζησαν καὶ πέθαναν ἀργότερα μὲ φυσικὸ θάνατο.

Ἀφοῦ πέρασαν τὸ καμίνι τῶν δοκιμασιῶν, φυλακίσεων καὶ ἐξοριῶν, τελειοποιήθηκαν στὴν χριστομίμητη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, ἀκόμα καὶ –ἴσως ἰδιαίτερα– στὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Ἕνας τέτοιος ὁμολογητὴς ἦταν ὁ ἅγιος Σέργιος, ὁ πνευματικὸς τῆς γυναικείας μονῆς τῶν Ἁγίων Μάρθας & Μαρίας στὴ Μόσχα, ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν νεομάρτυρα δούκισσα Ἐλισσάβετ. Ἡ πορεία τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία πέρασε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ποὺ προσέφερε ὡς ἔγγαμος στρατιωτικὸς ἱερεύς, μετὰ ὡς ὀργανωτὴς μιᾶς φιλανθρωπικῆς μονῆς, ἔπειτα ὡς σταθερὸς ὁμολογητὴς τῆς πίστεως στὴ φυλακὴ καὶ στὴν ἐξορία, καὶ ὡς ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς μὲ πνευματικὰ ὕψη, μπορεῖ νὰ σταθῇ ὡς μιὰ ἔμπνευσι στοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς κάθε κατηγορίας.

Ὁ νέος ἱερο-ομολογητὴς Σέργιος γεννήθηκε τὴν 1η Αὐγούστου 1870 σὲ ἕνα χωριὸ στὴν περιοχὴ τοῦ Voronezh, στὴν οἰκογένεια τοῦ ἱερέως Βασιλείου Srebryansky. Στὴν βάπτισί του ὠνομάστηκε Μητροφάνης. Ὅπως τὰ περισσότερα παιδιὰ τῶν ἱερέων τότε, ὁ Μητροφάνης ἔλαβε ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευσι. Τὸ 1892 ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σεμινάριο τοῦ Voronezh, ἀλλὰ δὲν ἔγινε ἱερέας ἀμέσως.

Ἕνα μέρος τῶν διανοουμένων τότε –χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται καὶ παιδιὰ τῶν κληρικῶν– εἶχαν μιὰ κριτικὴ στάσι ἀπέναντι στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Τέτοιοι ἄνθρωποι, ποὺ συγχρόνως ποθοῦσαν νὰ ὑπηρετήσουν τὸ λαὸ καὶ δὲν ἦταν ἀδιάφοροι γιὰ τὰ ἠθικὰ θέματα, προχωροῦσαν νὰ γίνουν κοινωνιολόγοι ἢ ἐργάζονταν σὲ πρακτικὲς ἐργασίες.

Ἔτσι ὁ Μητροφάνης, κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τέτοιων ἰδεῶν, ἐγγράφτηκε στὸ Κτηνοτροφικὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Βαρσοβίας. Ἡ συναναστροφή του μὲ φοιτητὰς ποὺ ἦταν ἀδιάφοροι γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι βρισκόταν στὴν ῥωμαιοκαθολικὴ Πολωνία ποὺ ἦταν ἐχθρικὴ πρὸς τὴν Ὀρθοδοξία, τὸν ὠθοῦσαν ν᾽ ἀρχίσῃ νὰ ἐκκλησιάζεται σὲ μιὰ ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Στὴν Βαρσοβία γνώρισε τὴν σύζυγό του, τὴν Ὄλγα Vladimirovna, κόρη ἑνὸς ἱερέως ποὺ ἐφημέρευε στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σκέπης στὴν περιοχὴ τοῦ Tver. Ἡ Ὄλγα ἦταν καθηγήτρια καὶ εἶχε πάει στὴ Βαρσοβία νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιους συγγενεῖς. Παντρεύτηκαν τὸ 1893.

Ὁ Μητροφάνης, ἐνῷ ζοῦσε στὴ Βαρσοβία, ἄρχισε νὰ ἔχῃ ἀμφιβολίες γιὰ τὸ πόσο σωστὴ ἦταν ἡ ἐπιλογή του γιὰ τὴν πορεία τῆς ζωῆς του. Μέσα στὴν ψυχή του εἶχε ἕνα ζωηρὸ πόθο νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀναρωτιόταν ἂν ἔφτανε νὰ περιορίσῃ τὸν ἑαυτό του σὲ μιὰ ἐξωτερικὴ ὑπηρεσία τοῦ κόσμου. Ἡ ψυχὴ τοῦ νέου, ποὺ εἶχε διατηρήσει τὶς θρησκευτικές του ἐμπειρίες ἀπὸ παιδὶ καὶ εἶχε δεχθῆ μιὰ ὀρθόδοξη ἐκπαίδευσι, δὲν ἱκανοποιήθηκε μὲ μιὰ τέτοια ἐργασία· ἔτσι ἀποφάσισε νὰ ξεκινήσῃ τὸ δρόμο τῆς ἱερωσύνης.

Στὶς 2 Μαρτίου 1893 χειροτονήθηκε διάκονος καὶ τὸ ἑπόμενο ἔτος ἱερεύς. Τὸ 1896 ἄρχισε νὰ διδάσκῃ θρησκευτικὰ σὲ ἕνα σχολεῖο, καὶ τὸ 1897 τοποθετήθηκε προϊστάμενος στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σκέπης στὸ 51ο στράτευμα τοῦ Chernigov.

Ἐδῶ ὁ π. Μητροφάνης ἔδωσε ὅλο τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ ποίμνιό του. Παρηγορητὴς ψυχῶν, σοβαρὸς καὶ θαυμάσιος κήρυκας, τοῦ ὁποίου τὰ λόγια ῥουφοῦσαν οἱ ἀκροαταί του. Τὸ ποίμνιό του ἐλκύσθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ καὶ ζηλωτὴ ποιμένα. Μιὰ πολὺ δυνατὴ ἐνορία δημιουργήθηκε, καὶ ἔτσι ὁ π. Μητροφάνης ἀνέλαβε τὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀνεγέρσεως ἑνὸς νέου ναοῦ ποὺ τελείωσε ἐπιτυχῶς. Ἐπίσης ἵδρυσε βιβλιοθήκη καὶ σχολεῖο τῆς ἐνορίας. Ὁ π. Μητροφάνης προσέφερε ὅλες τὶς δωρεές, ποὺ τοῦ χάριζαν οἱ εὐεργέτες, στὴν ἐκκλησία, στὸ σχολεῖο καὶ στὴ βιβλιοθήκη.

Τὸ 1903 ἦταν παρὼν στὴν ἁγιοκατάταξι τοῦ ἁγίου Σεραφεὶμ τοῦ Σαρὼφ καὶ ἐκεῖ γνωρίστηκε μὲ τὴν δούκισσα Ἐλισσάβετ, στὴν ὁποία ὁ π. Μητροφάνης ἔκανε καλὴ ἐντύπωσι γιὰ τὴν εἰλικρινῆ πίστι, τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ἁπλότητά του.

Τὸ 1904 ἄρχισε ὁ Ῥωσο - ἰαπωνικὸς πόλεμος καὶ τὸ σύνταγμα ποὺ ὑπηρετοῦσε ὁ π. Μητροφάνης στάλθηκε στὴν Ἀνατολή. Τοὺς ἀκολούθησε καὶ ὁ π. Μητροφάνης, γιατὶ στὰ ἑπτὰ χρόνια ὑπηρεσίας κοντὰ στοὺς στρατιῶτες, εἶχαν γίνει σὰν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, καὶ μαζί τους τώρα θὰ ζοῦσε ὅλες τὶς δυσκολίες τοῦ πολέμου. Ὅπου βρισκόταν εὐκαιρία, αὐτὸς καὶ οἱ βοηθοί του ἔστηναν μιὰ ὑπαίθρια ἐκκλησία καὶ τελοῦσε τὴν θεία λειτουργία. Ἀκόμα καὶ τὴν ὥρα τῆς μάχης ἔμενε κοντὰ στὸ σύνταγμά του.

Σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του· *«Σὲ ὅλες τὶς μάχες τελοῦσα τὴν θεία λειτουργία κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Ἔδωσα τὴν τελευταία θεία κοινωνία σὲ πολλοὺς στρατιῶτες καὶ ἔθαψα πολλοὺς ποὺ σκοτώθηκαν. Στὶς ἀκολουθίες οἱ στρατιῶτες, αὐθόρμητα, ἔπεφταν στὰ γόνατα στὸ χῶμα τῆς ὑπαίθρου καὶ μὲ ζῆλο ἔκαναν μετάνοιες καὶ προσεύχονταν».*

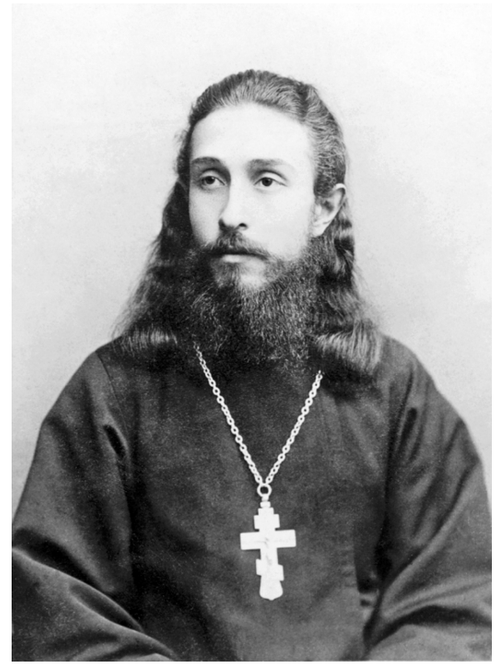

Γιὰ τὴν θυσιαστική του ὑπηρεσία ὁ π. Μητροφάνης ἔλαβε τὸ ὀφφίκιο τοῦ ἀρχιμανδρίτου καὶ ἕνα χρυσὸ ἐπιστήθιο σταυρό.

Τὸ 1908 ἡ δούκισσα Ἐλισσάβετ κοπίαζε γιὰ τὴν ἵδρυσι τῆς γυναικείας μονῆς τῶν Ἁγίων Μάρθας & Μαρίας. Εἶχε ζητήσει ἀπὸ πολλοὺς συμβουλὲς γιὰ τὸ καταστατικὸ τῆς μονῆς, ἀλλὰ ἐκεῖνες ποὺ ἦταν σύμφωνες μὲ τὴν ψυχὴ τῆς δούκισσας ἦταν οἱ συμβουλὲς τοῦ π. Μητροφάνη, καὶ αὐτὲς ἔγιναν τὸ κεντρικὸ θεμέλιο τῆς μονῆς. Γιὰ νὰ τὶς θέσῃ σὲ ἐφαρμογή, ἡ δούκισσα κάλεσε τὸν ἀρχιμανδρίτη Μητροφάνη νὰ γίνῃ πνευματικὸς τῆς μονῆς καὶ ἐφημέριος.

Ὁ π. Μητροφάνης ὅμως δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωριστῇ τὸ ποίμνιο τῆς ἐνορίας του, στὴν ὁποία ἔδινε ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὸ χρόνο του. Ἀλλ᾽ οὔτε καὶ τὸ ποίμνιό του δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποχωριστῇ. Θυμᾶται ὁ π. Μητροφάνης ὅτι γιὰ ὧρες οἱ ἐνορῖτες περίμεναν στὸ ναὸ γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ ν᾽ ἀκούσουν τὶς συμβουλές του.

Ὡστόσο δὲν τόλμησε νὰ ἀπορρίψῃ τὴν προσφορὰ τῆς δούκισσας καὶ τῆς εἶπε, ὅτι θὰ τὸ σκεφθῇ καὶ θὰ τῆς δώσῃ τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησί του ἀργότερα…

(συνεχίζεται)

[πηγή· περιοδικὸ *«The Orthodox Word»*, τ. 303, σ. 157 – μετάφρασι· ἱ. μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης]

τος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἄμεσο καθῆκον ὅσων καλοῦνται στὴν Ἀρχιερατεία καὶ κυρίως στὸ λειτούργημα τοῦ Προκαθημένου».

Ὡς πρὸς τὴ στάση τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀποχή της ἀπὸ τὶς ἐργασίες τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη ὁ κ. Κύριλλος σημείωσε:

«Ἡ ἐπίγνωση τῆς σπουδαιότητος σεβασμοῦ τῆς ψήφου τοῦ κάθε μέλους τῆς Ἐκκλησίας βρῆκε ἀντανάκλαση στὴ στάση μας ἔναντι τῶν προοπτικῶν συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου…. **Ἦταν** (Σημ. ὁ τονισμὸς ἀπὸ τὸν ὑπογρ.) νὰ ἀποτελέσει ὁρατὴ ἔκφραση τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν πληροφορηθήκαμε τὴν ἀποχὴ ἐνίων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὴ Σύνοδο, ἀναγκασθήκαμε καὶ ἐμεῖς νὰ ἀλλάξουμε τὰ σχέδιά μας καὶ ἀποφασίσαμε τὴν μὴ μετάβασή μας στὴ Σύνοδο, τασσόμενοι ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς αὐτῆς. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἦταν μία εὔκολη ἀπόφαση γιὰ μᾶς, **ἀλλὰ πλήρως δικαιολογημένη** (Σημ. Ὁ τονισμὸς ἀπὸ τὸν ὑπογρ.), καθὼς συνειδητοποιήσαμε σαφῶς ὅτι **ἡ Σύνοδος [ἐν] ἀπουσίᾳ ἔστω καὶ μίας ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας, δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐπιτύχει τὸν κυριότερό της σκοπό, νὰ ἐπιδείξει στὸν κόσμο μὲ αἰσθητὸ τρόπο τὴν ἑνότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** (Σημ. Ὁ τονισμὸς τοῦ ὑπογρ.).

Ἡ Σύνοδος στὴν Κρήτη ἔλαβε χώρα παρὰ τὴν ἀπουσία ἐνίων Ἐκκλησιῶν. Δὲν μπορεῖ βεβαίως παρὰ νὰ προκαλεῖ τὴν εἰλικρινῆ λύπη μας τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν κατέστη ἐφικτὴ ἡ συμμετοχὴ σὲ αὐτὴν ὅλων τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Καὶ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι ἐνήργησαν μὲ βάση τὴν συνείδησή τους, καὶ ὅσοι προσῆλθαν στὴν Σύνοδο καὶ ὅσοι ἀπέσχον. Ἐπίσης κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τῶν κειμένων ὁ κάθε Ἱεράρχης ἐνήργησε μὲ βάση τὴν συνείδησή του. Κάποιος ὑπέγραψε, κάποιος δὲν ὑπέγραψε.

Ἡ ἱστορία συνεχίζεται καὶ πρέπει νὰ προχωρήσουμε ἐνισχύοντας τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ὁμοφροσύνη μας. Ἀποδίδουμε εὐχαριστίες στὸν Πανοικτίρμονα Θεό, διότι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἑνιαία παρὰ τὶς μεμονωμένες διαφωνίες ποὺ δημιουργοῦνται κατὰ καιρούς. Τὸ γεγονὸς ποὺ σήμερα παρευρίσκονται ἐδῶ οἱ ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ Προκαθήμενοι καὶ οἱ ἀντιπροσωπεῖες ὅλων τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὸ γεγονὸς ποὺ σήμερα κοινωνοῦμε ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήριο καὶ ὅτι “ἓν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ” (Ρωμ. ιβ΄ 5), ἀποτελεῖ μία λαμπρὰ ἐπιβεβαίωση αὐτῆς τῆς ἑνότητος».

Σημειώνεται ὅτι ὅλες οἱ Ἐκκλησίες οἱ ὁποῖες ἀπέσχον τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη ἔχουν ἀποφασίσει ὅτι δὲν ἰσχύουν γι᾽ Αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις της! Τὸ Φανάρι δὲν ἔχει ἀνακοινώσει τί θὰ πράξει ἐναντί τους. Ἂν διακόψει τὴν κοινωνία Του μὲ Αὐτές, τότε θὰ ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὴ διάσπαση τῆς ἑνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πάντως αὐτὸ δὲν φάνηκε στὴ Μόσχα, ἀφοῦ συμμετέσχε κανονικὰ ἀντιπροσωπεία Του μαζὶ μὲ τὶς τοπικὲς Ἐκκλησίες ποὺ δὲν ἔλαβαν μέρος στὴ Σύνοδο στὴν Κρήτη.

Τελικὰ φαίνεται ὅτι ἡ πυγμὴ τοῦ Φαναρίου ἐξαντλεῖται στὴν ἐπίδειξη πυγμῆς μόνο σὲ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ποὺ διαφωνοῦν μὲ τὶς ἀποφάσεις της. Λ.χ. ἀπειλεῖ τὸν π. Θεόδωρο Ζήση μὲ ἐπιβολὴ ποινῆς, ποὺ μεταβαίνει σὲ μία τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ διατυπώνει τὴν ἄποψή του ἐπὶ τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, καὶ δὲν κάνει τὸ ἴδιο μὲ τὸν Προκαθήμενό Της, ποὺ τὸν ἀκούει καὶ συμφωνεῖ μαζί του! Ἂν ὁ κ. Βαρθολομαῖος σιωπήσει καὶ δὲν ἀποφασίσει τὴ διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τὸν συγκεκριμένο Προκαθήμενο, ἢ μὲ τοὺς ἄλλους Προκαθημένους ποὺ δὲν ἐφαρμόζουν τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη, τότε εἶναι ἄδικες οἱ ἀπειλές του γιὰ ἐπιβολὴ ἀκοινωνησίας στοὺς Μητροπολίτες καὶ ἄλλους κληρικούς, καθὼς καὶ λαϊκοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. ■

ΣΑΛΠΙΣΜΑΤΑ

Ἡ σύγχρονη Εὐρώπη ἀποτελεῖ τὸ νέο πύργο τῆς Βαβὲλ

τοῦ ἁγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς ἐπισκ. Ἀχρίδος

Τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ οἱ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους συμπεριφερόμαστε εἶνε ἡ Διαθήκη τοῦ Θεοῦ. Τὰ δόγματα τῆς πίστεως εἶνε σὰν πηγὲς καὶ οἱ τρόποι μὲ τοὺς ὁποίους συμπεριφερόμαστε εἶνε σὰν τὰ ποτάμια ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ αὐτὲς τὶς πηγές. Ὅπως εἶνε οἱ πηγές, ἀδελφοί μου, τέτοια εἶνε καὶ τὰ ποτάμια. Ἂν δηλαδὴ οἱ πηγὲς εἶνε καθαρές, καὶ τὰ ποτάμια εἶνε καθαρά· ἂν οἱ πηγὲς εἶνε ἱερές, καὶ τὰ ποτάμια εἶνε ἱερά· ἂν οἱ πηγὲς εἶνε θεϊκές, καὶ τὰ ποτάμια εἶνε θεϊκά. Ὅποιο εἶνε τὸ πιστεύω μας, τέτοια εἶνε καὶ ἡ συμπεριφορά μας· ὅπως πιστεύουμε, τέτοια συμπεριφορὰ ἔχουμε. Ὁλόκληρη ἡ ζωὴ περιλαμβάνει καὶ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀνθρώπινη συμπεριφορά.

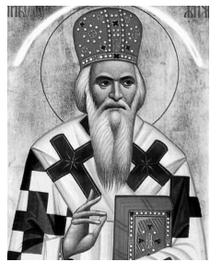

Ἂν οἱ πηγὲς τῆς πίστεως εἶνε θολές, καὶ τὰ ποτάμια εἶνε θολά. Ὅποιου εἴδους εἶνε οἱ πηγές, τέτοιου εἴδους εἶνε καὶ τὰ ποτάμια τῆς ζωῆς πολλῶν σύγχρονων ἀνθρώπων. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἀμέσως μετὰ τὴ γέννησή τους βαπτίστηκαν στὴν πεντακάθαρη πηγὴ τοῦ Χριστοῦ, θόλωσαν τὸ νερὸ τῆς βάπτισής τους μὲ τὰ δηλητήρια τῆς σύγχρονης φιλοσοφίας. Ἀπὸ τὴ θολὴ πηγὴ ξεκίνησε νὰ πηγάζῃ καὶ τὸ θολὸ ποτάμι. Θολὰ δόγματα πίστεως – θολοὶ τρόποι συμπεριφορᾶς. Ὁ ἄνθρωπος ξεκίνησε νὰ πιστεύῃ περισσότερο στὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἄρχισε νὰ συμμορφώνεται περισσότερο στὶς ἐντολὲς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ὅ,τι στὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδὶ ξεκόλλησε ἀπὸ τὸν ποδόγυρο τῆς μάνας του καὶ στηρίχτηκε στὸν ἑαυτό του. Ποῦ ὡδηγήθηκε; Στὴν καταστροφή.

Ἡ Εὐρώπη ἐπανέλαβε τὸ θανατηφόρο λάθος τῶν Ἑβραίων, τὸ λάθος ποὺ ἐκεῖνοι διέπραξαν πρὶν ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια. Ὁ Κύριος τότε εἶπε: *Δὲν ὠφελεῖ ποὺ μὲ λατρεύουν, ἀφοῦ διδάσκουν ἐντολὲς ποὺ ἐπινόησαν οἱ ἄνθρωποι* (Μᾶρκ. 7,7).

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ σφάλματος ἦταν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι σταύρωσαν τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀληθινὸ Μεσσία, καὶ ἐλευθέρωσαν τὸν Βαραββᾶ. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐνέργειας ἦταν ἡ μέχρι σήμερα καταστροφὴ τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ποὺ διασκορπίστηκε σ᾽ ὅλο τὸν κόσμο.

Τὸ ἴδιο σφάλμα διέπραξε καὶ ἡ σύγχρονη Εὐρώπη: Ἀρνήθηκε τὰ δόγματα τῆς πίστεως, ἔψαξε νὰ βρῇ τὸ δρόμο ἀπὸ τὸν ἕνα ἄνθρωπο στὸν ἄλλο, ἀπὸ τὸν ἕνα φιλόσοφο στὸν ἄλλο, ἀπὸ τὴ μία βιβλιοθήκη στὴν ἄλλη. Καὶ ὅλα αὐτὰ μόνο, γιὰ νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὸ Θεό. Γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο ἀναζήτησε βοήθεια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε ὅπως ὁ Θεός... Γιατὶ ὅ,τι ὁ Θεὸς λέει μία φορά, δὲν τὸ ἀρνεῖται. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν εἶνε τέτοιοι, εἶνε ψεῦτες, σὰν τὰ σύννεφα ποὺ γίνονται βροχή. Ὅ,τι λέει ὁ ἄνθρωπος στὰ νεανικά του χρόνια, αὐτὸ τὸ ἀναιρεῖ στὰ γηρατειά του. Ἀκόμη καὶ ὅταν ἑκατὸ ἄνθρωποι μιλοῦν γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἑκατὸ θολὲς πηγὲς ῥέουν σὲ ἑκατὸ διαφορετικὲς κατευθύνσεις.

Ἔτσι ἔρχεται χάος, σύγχυση, κυκεώνας. Ὁ ἥλιος δὲν εἶδε στὴ γῆ τέτοιο χάος καὶ τέτοια ἀνακατωσούρα στὰ ἀνθρώπινα μυαλὰ καὶ στὶς ἀνθρώπινες ψυχές, ὅπως εἶδε στὴν Εὐρώπη μετὰ τὸν Ἰούδα, τὸν Βαραββᾶ, τὸν Καϊάφα. Κάθε μορφωμένος Εὐρωπαῖος δημιούργησε τὸν δικό του Θεό, τὸν δάσκαλο. Ὁ πολυθεϊσμὸς καὶ ἡ εἰδωλολατρία στὴν Ἰνδία καὶ τὴν Κίνα εἶνε πολὺ πιὸ ἤπιοι ἀπὸ τὸν πολυθεϊσμὸ καὶ τὴν εἰδωλολατρία τῶν μορφωμένων Εὐρωπαίων. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἴκοσι αἰῶνες μετὰ τὴ βάπτιση τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου στὴν Ἀθήνα καὶ μετὰ τοὺς πρώτους χριστιανοὺς στὴν κεντρικὴ καὶ δυτικὴ Εὐρώπη.

Ἡ σύγχρονη Εὐρώπη ἀποτελεῖ τὸ νέο πύργο τῆς Βαβέλ. Ἐκεῖνος ὁ πρῶτος πύργος τῆς Βαβὲλ τὸν ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ἔχτισαν μὲ τοῦβλα, ἦταν σημάδι καὶ πρόδρομος τοῦ μεγαλύτερου πύργου τῆς Βαβυλώνας, ποὺ εἶνε ἡ σύγχρονη Εὐρώπη.

Πῶς προέκυψε αὐτό; Ἐπειδὴ οἱ Εὐρωπαῖοι παράκουσαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπάκουσαν στὶς ἐντολὲς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐγκατέλειψαν τὶς καθαρές, διάφανες πηγὲς τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πήγασαν καθαρὰ καὶ διάφανα ποτάμια, καὶ βρῆκαν θολὲς πηγές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πηγάζουν θολὰ ποτάμια ποὺ δηλητηριάζουν, ἀρρωσταίνουν, σκοτώνουν τὴν ψυχή.

Ἀπὸ τότε ποὺ στὸν οὐρανὸ ὑπάρχουν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἀστέρια καὶ ἀπὸ τότε ποὺ στὴ γῆ ὑπάρχουν ἄνθρωποι καὶ λαοί, πάντα ξεχώριζε τὸ θεϊκὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο. Περισσότερο ἐκτιμήθηκε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὰ λόγια ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυσαν περισσότερο ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν σ᾽ αὐτὸ τὸν κόσμο. Τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ οἱ τρόποι συμπεριφορᾶς ἔμειναν σταθερὰ μπροστὰ στὰ ἀνθρώπινα μάτια σὰν τὰ ἀστέρια στὸν οὐρανό. Ὅσο ἡ Εὐρώπη εἶχε καθαρὸ μυαλό, τὴ φώτιζαν τὰ δόγματα τοῦ Θεοῦ, ὅπως φωτίζουν τὰ ἀστέρια τὸν οὐρανό. Τὰ δόγματα τοῦ Θεοῦ εἶνε: τὸ δόγμα γιὰ τὸν Ἕνα, Μοναδικὸ Θεό, τὸ δόγμα γιὰ τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ γέννησί του ἀπὸ τὴν Παναγία Παρθένο Μαρία, καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτὰ τὰ δόγματα καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα δόγματα τῆς πίστεως ὑπῆρξαν πηγές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες πήγασαν ποτάμια ἀνθρώπινης συμπεριφορᾶς. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν καθαρὴ πηγὴ πήγασαν ποτάμια ἐντιμότητος, ἐλεημοσύνης, καλωσύνης, ἀγάπης, ὑπομονῆς, θυσίας γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὸν πλησίον.

Ὅμως στὴ συνέχεια ἐμφανίστηκαν πολλοὶ ἄνθρωποι ὄχι ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ σπείρουν μία ἄλλη ἐπιστήμη στὴν Εὐρώπη. Φύτρωσε τὸ ἀγριόχορτο, τὸ ὁποῖο μὲ τὰ δηλητήριά του ἔπνιξε ὅλα ὅσα ἦταν θεϊκὰ καὶ ἀνθρώπινα στὸν Εὐρωπαῖο ἄνθρωπο.

Ὁ Σερβικὸς λαός, ποὺ πρὶν ἀπὸ χίλια χρόνια δέχτηκε τὰ θεϊκὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ θυσίασε ἑκατομμύρια ἀνθρώπους γιὰ τὰ οὐράνια δόγματα τῆς πίστεως, δὲν ἔπρεπε μὲ τίποτε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν νέο πύργο τῆς Βαβέλ. Καί, ὅταν ἤδη τὸ ἔκανε, δὲν ἔπρεπε νὰ λυπᾶται ποὺ ὁ πύργος γκρεμίστηκε πάνω του καὶ τὸν συνέθλιψε μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς. Ἀμήν.

[«ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ, Μηνύματα στὸ Λαό», ἐκδ. Ὀρθ. Κυψέλη, Θεσσ/νίκη, σ. 253]

ΤΟ ΜΠΑΤΑΡΙΣΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Δὲν εἶναι οὔτε τὸ Μοσχάνθη, οὔτε τὸ Ἄνδρος, οὔτε τὸ Δεσποινάκι, οὔτε τὸ Κυκλάδες, οὔτε τὸ Κατερίνη, οὔτε τὸ Παντελῆς. Εἶναι ἡ ἔνδοξη καὶ περιώνυμη Ἑλλάδα! Εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου, εἶναι ὁ βράχος στὴν ἀκροθαλασσιά, ποὺ τὸν χτυπᾶν αἰῶνες τὰ κύματα, καὶ ὅμως δὲν μετακινήθηκε καὶ κόλλησαν ἀπάνω του ὅλα τὰ στρείδια καὶ μύδια τοῦ πελάγους καὶ διασώθηκαν· δὲν τὰ κατέφαγαν τὰ μαλάκια. Εἶναι τὸ ψηλὸ βουνό, ποὺ ἔδειξε στὸν κόσμο πῶς νὰ σκέπτωνται καὶ νὰ ζοῦνε οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι ἡ ἑστία, εἶναι τὸ τζάκι, ποὺ συγκέντρωσε γύρω του ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ θαλπωρή. Στὸ τραπέζι της ἤπιαν λιαστὸ κρασὶ ὅλα τὰ ἔθνη.

Ἀπὸ χρόνια εἶναι ὁ συλημένος οἶκος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ψευτοπολιτισμένοι ἔκλεψαν ἀκόρεστα ὅ,τι ὁ ὑψηλὸς νοῦς ἔφτιαξε τῶν Ἑλλήνων. Γέμισαν τὰ μουσεῖα τους, τὰ σπίτια τους, μὲ τὰ καμώματα τῆς ὑψηλῆς σκέψης καὶ τῆς ἀριστοτεχνίας τῶν Ἑλλήνων. Ὅπου καὶ νὰ πᾶς στὴν Εὐρώπη, θὰ σκοντάψῃς στὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό, γιὰ νὰ ξυπνήσῃς. Μὲ τὴν ἴδια ἀριστοτεχνία καὶ ἐπιδεξιότητα συνέχισε τὰ χρόνια τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ ἡ Ρωμιοσύνη. Ὅταν ἀκόμα οἱ πολιτισμένοι Εὐρωπαῖοι ἔτρωγαν μὲ τὰ χέρια, οἱ πρόγονοί μας σκάλιζαν στὰ ξύλα τέμπλα καὶ ζωγράφιζαν ἅγιες εἰκόνες. Καὶ ἡ ἀργυροχοΐα τους ἦταν θαυμαστὴ καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τους ἀξιοθαύμαστη. Μποροῦσες μὲ τὴν πέτρα ποὺ τοποθετοῦσαν στὸν τοῖχο νὰ κουβεντιάσῃς καὶ μὲ τοῦ ἀργαλειοῦ τὴν τέχνη νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ἀναπνεύσῃς εὐωδιά.

Ποιός ἀληθινὸς Ἕλληνας θὰ βρεθῇ νὰ καταγράψῃ, τί ἡ Εὐρώπη ἔκλεψε ἀπὸ τοῦ Ἕλληνα τὸν νοῦ καὶ τὸ χέρι; Εἶναι μιὰ ἔρευνα ποὺ ἀνεπίτρεπτα λείπει ἀπὸ τοὺς γραμματισμένους Ἕλληνες.

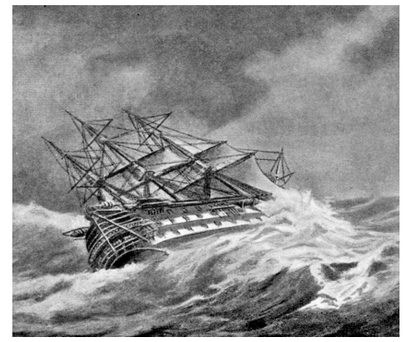

Αὐτὸ τὸ καράβι οἱ πατέρες μας ἔθεσαν μπροστὰ στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Πολεμήθηκε καὶ σήμερα μπατάρισε. Ἔπεσε τὸ πάθος τῶν δαιμόνων, ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ πανώριο καράβι καὶ σήμερα ἀκοῦμε τὸν καπετάνιο νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὴν γέφυρα: «Τὸ καράβι παίρνει τὴν τελευταία κλίση του. Ὅσοι εἶστε στὴν γέφυρα τοῦ καραβιοῦ καὶ ξέρετε κολύμπι, κάνετε ἕνα μακροβούτι, νὰ μὴ σᾶς πάρῃ ἡ δίνη κάτω». Τὸ ναυάγιο ἔγινε μόνον ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχὴ τῶν ξένων ἢ καὶ τὴν δικιά μας; Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐμεῖς ναυαγήσαμε τὸ καράβι, γιατὶ τοποθετήσαμε καπεταναίους ἀδέους καὶ ἀντιχρίστους. Οἱ πρόγονοί μας μὲ τὸν σταυρὸ στὸ χέρι ἐπέζησαν καὶ ἐπιζοῦμε καὶ ἐμεῖς. Ὅταν οἱ νέοι μας καῖνε τὴν σημαία ἀτιμωρητί, μὲ ποιά σημαία θὰ ταξιδέψῃ αὐτὸ τὸ καράβι ποὺ λέγεται Ἑλλάδα; Ὅταν βρίσκεται στὰ πελάγη, ποιός θὰ τὸ ἀναγνωρίζῃ ἑλληνικὸ καράβι;

Ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. Πετάξτε τὶς ἀλυσίδες καὶ φωνάξτε: «Ἐμεῖς θέλουμε Χριστὸ καὶ Ἑλλάδα!». Ἕλληνες, σηκῶστε ἱερὸ πόλεμο καὶ διῶξτε ὅποιον κάνει ἔργο διαβόλου σ᾽ αὐτὴν τὴν ματωμένη χώρα. Δὲν σηκώνει ἄλλο. Ἐξεγέρθητε καὶ μὴ ὑπνῆτε, γιατὶ ἐγγὺς τὸ τέλος, ὄχι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τῆς Ἑλλαδίτσας.

ὁ Καθηγούμενος Δοχειαρίου
Γρηγόριος ὁ Ἀρχιπελαγίτης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν δὲν σημείωσαν τὰ στοιχεῖα τους στὴν ταχυπληρωμὴ ποὺ ἔστειλαν γιὰ τὴ συνδρομὴ τῆς «Σπίθας», παρακαλοῦνται νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸ τηλέφωνο 2284021202.